

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

Μιλάνο, Άμβροσιανή Βιβλιοθήκη,
Cod. A 172 sup., fol 263^v

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 827, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

268

274

276

«Εύρήκαμεν»	267
Ἡ μαρτυρία τῆς ἁγίας Γραφῆς γιά τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ	268
Ὅρατές μάχες ἐνός «Ἀόρατου πολέμου»	270
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	272
Στή γῇ τοῦ Πόντου	274
Ψήγματα Παργιανᾶ.....	276
Μιμητής τῶν ἀποστόλων.....	278
Συζητώντας τά γεγονότα.....	280
Ψαλμός 122ος: Μέ τό βλέμμα στόν οὐρανό ..	282
Προβλήματα καί... προβλήματα.....	285
Καταμάθετε	286
Κατανόηση.....	287
Ἡ ἱστορία μιᾶς ραπτομηχανῆς	288
Ἀξίζει νά εἶσαι δάσκαλος	290
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	292
Σάν φύλλα φθινοπωρινά (διήγημα).....	293

282

286

288

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητες της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἱστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: **ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**

«Εύρήκαμεν»

Ἦταν ἓνας ἀπλός, συνηθισμέ-
νος ἄνθρωπος, ἐκεῖ στή Βηθ-
σαϊδά τῆς Γαλιλαίας. Συγχωριανός τοῦ
πρωτόκλητου Ἀνδρέα καί τοῦ πρωτοκορυ-
φαίου Πέτρου. Ἦταν ὅμως κι αὐτός ἀπό
τούς «ἐκδεχομένους» τή βασιλεία τοῦ Θε-
οῦ, ἀπό ἐκεῖνες τίς ἐκλεκτές ψυχές πού ζη-
τοῦσαν τή σωτηρία, πού μέ ζῆλο μελετοῦ-
σαν τίς Γραφές καί περίμεναν τόν Μεσσία.
Καί δέν ἔμεινε ἀνικανοποίητη ἡ προσμο-
νή του, ὅπως δέν μένει ποτέ ἀναπάντητη
κάθε ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, διότι καί ὁ Θε-
ός ἀναζητᾷ τόν ἄνθρωπο. Γι’ αὐτό τόν λό-
γο δέν κατέβηκε στή γῆ ὁ Θεάνθρωπος,
γιά νά συναντήσῃ καί νά σώσῃ «τό ἀπο-
λωλός» (Μθ 18,11) πλάσμα του;

Ζητοῦσε τὸν Φίλιππο ὁ Ἰησοῦς, γι' αὐτό, ὅπως ἰστορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὕρισκει Φίλιππον» (Ἰω 1,44). Τό ρῆμα «εὕρισκω» προϋποθέτει ἀναζήτησι. Ὅπωςδήποτε δὲν ἦταν τυχαῖο εὑρημα ὁ σεμνὸς Ἰσραηλῆτης, πού θά ἀναδειχθεῖ μαθητής, θεηγόρος καὶ ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Ἦταν ἡ ἐκλεκτή ψυχὴ πού ἀγάπησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τώρα τὸν συναντᾷ. Ἐκεῖνο τό συναπάντημα ἔγινε γιὰ τὸν Φίλιππο ἀφετηρία ζωῆς. Τοῦ ἀνοιξε τὸν ὀρίζοντα τῆς αἰωνιότητος.

Ἄλλὰ αὐτὴ τὴν εὐλογία δὲν τὴν κρατᾷ ἐγνωστικά μόνο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως μετὰ, γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, «εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ» καὶ τοῦ λέει ὅτι «ὃν ἔγραψεν Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προ-

φῆται εὐρηκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰω-
σήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ» (Ἰω 1,46). Ἀναζητᾷ
τόν φίλο του ὁ Φίλιππος, γιὰ νὰ μοιρασθεῖ
μαζί του τὴ χαρὰ τῆς σωστικῆς ἀνακάλυ-
ψης, νὰ γνωρίσει κι ἐκεῖνος τὸν Μεσσία.
Καί στή σκεπτικιστικὴ ἀμφιβολία τοῦ Να-
θαναήλ, ἂν εἶναι δυνατόν νὰ προέλθει κά-
τι καλὸ ἀπὸ τὴν κακόφημη Ναζαρέτ, ὁ Φί-
λιππος ἀντιτείνει τὴν ἀφοπλιστικὴ πρόσ-
κληση «ἔρχου καὶ ἴδε» (Ἰω 1,47).

Αὕτῃ τὴν πρόσκληση θὰ ἀπευθύνει καὶ σ' ἄλλους πολλοὺς μέχρι τὸ μαρτυρικό τέλος τοῦ ὁ θεόπνευστος ἀποστόλος. Αὐτὴν ἀπευθύνει σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸν μῆνα αὐτὸ πού τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ (14/11). Ἰδιαίτερα σέ μᾶς, πού εὐδόκησε ὁ Κύριος νά Τόν γνωρίσουμε καί νά ζοῦμε τὴ συνάντησή μας μαζί του μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἡ μνήμη τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου εἶναι μία ὑπενθύμιση τοῦ χρέους: Νά μεταφέρουμε στοὺς γύρω μας τὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Νά ἀναζητήσουμε καί νά συναντήσουμε ψυχές πού θὰ τίς διευκολύνουμε νά συναντηθοῦν μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Αδελφέ μου, δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά ἀπολαμβάνουμε μόνοι μας ὅσα ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς χαρίζει. Ὑπάρχουν γύρω μας πολλοί πού διψοῦν γιά τήν ἀλήθεια, πού λαχταροῦν μία συνάντηση μέ τόν Σωτήρα. Σκέφθηκες πῶς θά μπορούσες νά βοηθήσεις κι ἐσύ γιά νά πραγματοποιηθεῖ αὐτή ἡ σωτήρια συνάντηση;

'A.

Ἡ μαρτυρία τῆς ἁγίας Γραφῆς γιά τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ

Ἡ ἁγία Γραφή εἶναι
ὁ ἀλάνθαστος ὁδοδείκτης
γιά τήν ἀνεύρεση
καί συνάντηση
τοῦ προσώπου
τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἁγία Γραφή περιέχει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἡ Ἐκκλησία φροντίζει νά «τρέχη καί δοξάζεται» (Β΄ Θε 3,1) «μετά πάσης παρρησίας ἀκωλύτως» (Πρξ 28,31), ἕως ὅτου φθάσει στόν τελευταῖο ἄνθρωπο στά ἔσχατα τοῦ κόσμου καί τῶν καιρῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας τόν παρομοιάζει μέ σπόρο, ὁ ὁποῖος σπείρεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων προκειμένου νά καρπίσει τήν πίστη καί τήν ὑπακοή στόν Θεό (Λκ 13,3-23).

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἤξερε ὅτι ὁ Θεός τοῦ μιλοῦσε, ὅταν ἄκουγε τούς ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ νά τοῦ μεταφέρουν τούς λόγους του μέ τό «Τάδε λέγει Κύριος». Τήν ἀλήθεια καί τή γνησιότητά τους διαπίστωνε ἐπανειλημμένως στήν καθημερινή του ζωή καί στήν ἱστορική του πορεία. Αὕτη ἡ ἐμπειρία τόν εἶχε ὁδηγήσει νά ἀναπτύξει μία σχέση ἐξάρτησης ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν θεωρεῖ ὡς τόν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς ζωῆς του τόσο σέ προσωπικό ὅσο καί σέ ἐθνικό ἐπίπεδο.

Στόν ψαλμό 118 συνοψίζεται μέ ἐκφραστικό τρόπο ἡ ἀγάπη τῆς εὐσεβοῦς ψυχῆς γιά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά ἕναν μεγαλειώδη ἐκτενῆ ὕμνο, τόν ἐκτενέστερο τοῦ Ψαλτηρίου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό ἑκατόν ἑβδομήντα ἑξί στίχους, χωρισμένους σέ εἴκοσι δύο στροφές -ὅσα καί τά γράμματα τῆς ἑβραϊκῆς ἀλφαβήτου- μέ ὀκτώ στίχους ἡ καθεμία. Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀναφέρεται ρητά μία φορά σέ κάθε στροφή. Ὁ ψαλμωδός δέν χορταίνει νά μιλά σέ αὐτόν τόν ψαλμό γιά τή μεγάλη του ἀγάπη, γιά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Σέ κάθε στίχο -πλήν ἑνός- ἀναφέρεται σέ αὐτόν τουλάχιστον

μία φορά, χρησιμοποιώντας πολλές διαφορετικές λέξεις, όπως νόμος, μαρτύρια, έντολαί, δικαιώματα, κρίματα, κρίσεις, λόγοι, όδοί, αλήθεια και διατάξεις. Καθεμία από αυτές αποτυπώνει τις διαφορετικές αποχρώσεις της έννοιας, της σημασίας και του ρόλου που θεωρούσε ότι ο λόγος του Θεού έπαιζε στη ζωή του.

Ξεχωρίζουμε τη λέξη *μαρτύρια*, την οποία ο ψαλμωδός αναφέρει είκοσι τρεις φορές και θεωρεί ότι το αντικείμενο της αποτελεί την πολυτιμότερη κληρονομιά του: «έκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου εἰσιν» (118,111). *Μαρτύρια* για την Παλαιά Διαθήκη είναι οι δύο πέτρινες πλάκες της διαθήκης, που είχε παραλάβει ο Μωυσής απευθείας από τον Κύριο επάνω στο όρος Σινά ως τεκμήριο της συναλλαγής που είχε μαζί του με τη σύναψη της διαθήκης (βλ. ΄Εξ 31,18). Πρόκειται για το πολυτιμότερο αντικείμενο του βιβλικού Ισραήλ, το οποίο φύλασσε με κάθε προσοχή και φροντίδα μέσα σε ένα ειδικά κατασκευασμένο επίχρυσο κιβώτιο, την Κιβωτό της Διαθήκης. Αυτή με τη σειρά της ήταν τοποθετημένη μέσα στο μοναδικό και επίσης ειδικά κατασκευασμένο για τον σκοπό αυτό ιερό, που έφερε το όνομα Σκηνή του Μαρτυρίου. Ο χώρος που φιλοξενούσε την Κιβωτό ονομαζόταν Άγια Αγίων και ήταν απρόσιτος σε όλους εκτός από τον αρχιερέα που έμπαινε εκεί μία φορά τον χρόνο, κατά τη μεγάλη έορτή του Έξιλασμού.

Τό Πνεῦμα τό ἅγιο ὅμως δέν ἐπέλεξε τυχαία τή συγκεκριμένη λέξη γιά νά ὀνομάσει τίς πλάκες τῆς διαθήκης. Ἡ

λέξη *μαρτύρια* ἀποκαλύπτει μία μεγάλη ἀλήθεια: παρά τό γεγονός ὅτι οἱ πλάκες τῆς διαθήκης ἦταν ἓνα συγκεκριμένο ὑλικό ἀντικείμενο λατρείας γιά τόν ἀρχαῖο Ἰσραηλίτη, ἀξία τελικά δέν εἶχε τό ἴδιο τό ἀντικείμενο, ἀλλά ἐκεῖνο πού αὐτό ἀντιπροσώπευε, δηλαδή τό γεγονός τῆς διαθήκης καί ἡ συνάντηση μέ τόν Θεό. Τό ἴδιο τό ἀντικείμενο, δηλαδή, παρέπεμπε στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, τῆς παρουσίας τοῦ ὁποίου ἦταν μοναδικό καί ἀναντικατάστατο σύμβολο. Στήν οὐσία ἦταν ἓνας ὁδοδείκτης, πού κατηύθυνε τήν ἀνθρώπινη σκέψη καί καρδιά νά ἀποφύγει τήν προσκόλληση καί τόν ἐγκλωβισμό στό ἀντικείμενα αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί νά ἀνοιχθεῖ ἐλεύθερη στόν κόσμο τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, προκειμένου νά τόν συναντήσει.

Τὰ *μαρτύρια* τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀντικαταστάθηκαν στήν Καινή Διαθήκη ἀπό τή *μαρτυρία* τῶν ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὡς αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρες (βλ. Α΄ Ἰω 1,1-4) κατέθεσαν στόν κόσμο ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι φυσικό ἀντικείμενο, οὔτε προφορικό κήρυγμα οὔτε γραπτό βιβλίο γιά νά λατρεύεται καθαυτό. Εἶναι Πρόσωπο, πού καλεῖ κάθε ἄνθρωπο νά συνδεθεῖ μαζί του προσωπικά μέ τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης. Όλα τὰ ἄλλα εἶναι μέσα, ἐνῶ ὁ Λόγος εἶναι Πρόσωπο, τό ὁποῖο μπορεῖ κανεῖς νά δεῖ, νά ἀκούσει, νά ψηλαφήσει καί τελικά νά ἀγαπήσει. Καί μάλιστα ὄχι ἓνα ἀφηρημένο καί ἀπροσδιόριστο πρόσωπο χαμένο σέ ἓναν ἄγνωστο κόσμο, ἀλλά τό συγκεκριμένο ἱστορικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὁ ὁποῖος εἶ-

ναι ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Θεοῦ, «ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς» (Ἰω 1,18), πού «μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Α΄ Πέ 1,25).

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό μοναδικὸς ἀξιόπιστος μάρτυρας γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Λόγου παραμένει ἡ ἁγία Γραφή, ὅπως αὐτὴ διαφυλάσσεται ἀπὸ τὸν αὐθεντικότερο ἐρμηνευτὴ της, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ ἁγία Γραφή εἶναι ὁ ἀλάνθαστος ὁδοδείκτης γιὰ τὴν ἀνέυρεση καὶ συνάντηση τοῦ προσώπου τοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος μέ ἕναν παράδοξο μυστικὸ τρόπο εἶναι παρὼν μέσα στίς σελίδες της προσμένοντας νά συναντηθεῖ καὶ νά ἀγκαλιάσει ἐκείνη τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ πού τὸν ἀναζητᾷ μέ εἰλικρίνεια καὶ λαχτάρια, ὥστε νά συνομολογήσει μέ τὸν ψαλμωδὸ: «προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα. Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα» (Ψα 118, 166-167).

Ἀθανάσιος Παπαρνάκης
Ἀναπλ. Καθηγητὴς
τμ. Ποιμαντικῆς

Τίς Νικόδημος ἔτος 8' κλέος μέγα;
Ἐν ὀρθοδόξοις καὶ σοφοῖς Ὅρες Ἄδω;
Ὅς τὴν δε Βίβλον εὐφυῶς τάξεν φιλε;
Νάξιος ἀνὴρ. εὖγε τῆς εὐφύας!

Ὅπλισμένος μέ τήν «ἐνάρετον ἀπιστίαν» ὅσον ἀφορᾷ στόν ἑαυτό του, καί τήν «ἐντελῆ ἐλπίδα» ὅσον ἀφορᾷ στόν Θεό, ὁ πιστός μάχεται στά πνευματικά πεδία, ἀντλώντας μάλιστα δύναμη ἀπό τήν ἐπικοινωνία του μέ τόν παντοδύναμο Θεό μέσω τῆς «ἐνοχλητικῆς», ὅπως χαρακτηριστικά τήν ἀποκαλεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος, προσευχῆς.

Πῶς μπορεῖ ὁμως κάποιος νά διαπιστώσει ἄν πράγματι ἔχει ἀρματωθεῖ μέ τά δύο αὐτά ἰσχυρά ὅπλα, τῆς «ἐνάρετης ἀπιστίας» ἀφ' ἐνός καί τῆς «ἐντελοῦς ἐλπίδας» ἀφ' ἑτέρου; Κατά τόν Ἅγιο τοῦ Θεοῦ, ὁ πιστός εἶναι σέ θέση νά βεβαιωθεῖ ἄν κατέχει τά ὅπλα αὐτά ἀπό τόν τρόπο πού ἀντιμετωπίζει τήν πτώση του, ὅταν αὐτή συμβεῖ. Ἄν μετά τήν πτώση του ὁ πιστός κυριευθεῖ ἀπό μεγάλη λύπη καί ἀπελπισία, αὐτό φανερώνει ὅτι σπνρίζει τήν ἐλπίδα του στόν ἑαυτό του μᾶλλον παρά στόν Θεό.

Ὁ πιστός πού ἔχει ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί ἔχει σπνρίζει τήν ἐλπίδα του στόν Θεό μισεῖ τά ἁτακτα πάθη καί λυπεῖται διότι ἁμαρτάνοντας «ἔβλαψε» τόν Θεό. Δέν εἶναι ἀρετή ἡ ὑπερβολική λύπη γιά τίς ἁμαρτίες ἐκ μέρους τοῦ πιστοῦ. Τέτοια λύπη πηγάζει ἀπό τήν ὑπερηφάνεια, τήν ἐλπίδα καί τό θάρρος πού τρέφει γιά τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό, διαπιστώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος.

Ἐπιπλέον, οἱ πνευματικοί ἐχθροί νικῶνται ἀπ' αὐτόν πού ἔχει πεποίθηση στόν Θεό καί ζητᾷ τή βοήθειά του. Διότι τίποτε δέν εἶναι εὐκόλοτο γιά τόν Θεό ἀπό τό νά νικήσει ὁ πιστός ἄνθρωπος τοὺς ἐχθρούς του, «τόσον τοὺς ὀλίγους, ὅσον καί τοὺς πολλούς, τόσον τοὺς παλαιούς καί

ἀνδρείους, ὅσον καί τοὺς νέους καί ἀδυνάτους». Συνεπῶς, καί ἄν ἀκόμη μιά ψυχὴ εἶναι φορτωμένη ἀπό ἁμαρτίες καί ἔχει ὅλα τά ἐλαττώματα τοῦ κόσμου καί ἔχει προσπαθήσει πολύ ἀλλά δέν ἐπέτυχε οὔτε ἵχνος καλοῦ, ἀντίθετα μάλιστα προχώρησε πρὸς τό κακό, ἀκόμη καί τότε δέν πρέπει νά παραιτηθεῖ ἀπό τόν πνευματικό ἀγώνα. Δέν πρέπει, τονίζει ὁ ἅγιος Νικόδημος, νά πάψει νά ἐλπίζει στόν Θεό οὔτε νά ἀφήσει τά ἄρματα καί τοὺς πνευματικούς ἀγῶνες ἀλλά πρέπει νά πολεμᾷ πάντοτε ἀντρειωμένα.

Διότι ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι στόν ἀόρατο αὐτό πόλεμο δέν χάνει ὅποιος δέν παύσει ποτέ νά πολεμᾷ καί νά ἐλπίζει στόν Θεό, ὁ ὁποῖος πάντοτε βοηθᾷ τοὺς πολεμιστές του, ἀκόμη καί ἄν μερικές φορές, σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ ἅγιος Νικόδημος, «παραχωρεῖ νά μένουν πληγωμένοι», στά πεδία τῶν μαχῶν. Τό «ἱατρικόν» ὁμως εἶναι πάντοτε «ἕτοιμον» καί «δραστικόν» γιά ὅλους ἐκείνους πού ζητοῦν τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ μέ στέρεπ ἐλπίδα. Διότι, καταλήγει ὁ Ἅγιος, σέ καιρό πού δέν τό ἐλπίζουν θά ἀφανίσει τοὺς ἐχθρούς τους ὁ παντοδύναμος καί πάνσοφος Θεός.

Μελετώντας τόν «Ἀόρατο πόλεμο» τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, παρακολουθήσαμε, εἰκονικά ἴσως, τίς μάχες στά πεδία τῶν ψυχῶν, στίς πολεμίστρες τοῦ νοῦ, στίς ἐπάλξεις αὐτῆς καθ' ἑαυτῆς τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἀναγνωρίσαμε πολλές φορές τόν ἑαυτό μας καί γνωρίσαμε τήν τεχνική νά πολεμοῦμε γιά τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τή σκλαβιά τῶν παθῶν μέ στέρεπ ἐλπίδα στόν Θεό.

Δ. Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 2/11

«Ἀνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος» (Λκ 16,19-31).

Ἡ παραβολή αὐτή πραγματικά λύνει τό κοινωνικό πρόβλημα ἀλλὰ καί τό πνευματικό-μεταφυσικό. Δέν χρειάζονται φιλοσοφίες, ρητορεῖες καί σοφιστεῖες οὔτε ἄλλες ἀνακαλύψεις καί ἐφευρέσεις. Εἶναι τόσο ἀπλά, τόσο ξεκάθαρα ὅλα! Ἡ ζωὴ μας ἔχει δύο φάσεις, δύο πράξεις. Ἡ πρώτη πράξη εἶναι σ' αὐτόν τόν κόσμο, στή γῆ καί ἔχει δύο σκηνές: τή σκηνή τῆς ἀσπλαχνίας καί τῆς σκληρότητος καί τή σκηνή τοῦ πόνου, τῆς ἀθλιότητος ἀλλὰ καί τῆς ἐμπιστοσύνης στὸν Θεό. Θέλουμε δέν θέλουμε ὅμως, πιστεύουμε δέν πιστεύουμε, ἡ αὐλαία θά πέσει καί θά περάσουμε στή δεύτερη πράξη, θά μεταφερθοῦμε σ' ἓναν ἄλλο κόσμο, πέραν τοῦ τάφου. Ὑπάρχει καί ἐκεῖ ζωὴ, λέει ὁ Κύριος. Τό φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη δέν κόβει τό νῆμα τῆς ζωῆς μας οὔτε τό κυπαρίσσι δείχνει τό τέρμα τῆς πορείας μας. Ὑπάρχει ζωὴ καί πραγματικότητα πέραν τοῦ τάφου. Ποιὰ εἶναι; Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τό πῶς ἐδῶ θά ζήσουμε καί θά πορευθοῦμε: «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» (Ἑβ 9,27).

Κυριακή 9/11

«εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου;» (Λκ 8,45).

Ἦξερε καλά ὁ Χριστὸς ποιὸς καί γιατί τόν ἀγγίξε, ἀλλὰ ρωτάει, διότι θέλει νά διδάξει κάτι. Νά διδάξει ὅτι μπορεῖ πολλοὶ νά τόν συνθλίβουν ἀλλὰ νά μὴν παίρνουν δύναμη. Αὐτὸ εἶναι ἡ βάση στήν πίστη μας καί στή σωτηρία μας, ἀδέλφια μου. Δύναμη καί χάρη παίρνουν μόνον ἐκεῖνοι πού ἀποφασισμένοι ἀγγίζουν τόν Ἰησοῦ μέ τὴν πεποίθησι ὅτι θά γίνουν καλά. Μὲ ἀπλά λόγια, τό σημεῖο μᾶς διδάσκει πῶς καί γιατί πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι χριστιανοὶ ἀλλὰ δέν παίρνουν ὅλοι δύναμη ἀπὸ τόν Χριστό. Παίρνουν μόνον ἐκεῖνοι πού τόν ἀγγίζουν μέ τὴν πίστη, τόν ζῆλο καί τὸν πόθο πού εἶχε αὐτὴ ἡ γυναῖκα γιὰ νά γίνει καλά. Σήμερα εἴμαστε τόσοι χριστιανοί, ἀλλὰ δέν ξέρω πόσοι ἀπὸ μᾶς νιώθουμε κάτι νά παίρνουμε μέσα μας ὅταν προσευχόμαστε, ὅταν διαβάζουμε τό Εὐαγγέλιο, ὅταν κοινωνοῦμε, ὅταν ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία. Δέν ξέρω πόσοι ἀπὸ μᾶς παίρνουμε τὴ χάρη τοῦ Κυρίου. Χάρη παίρνουν ἐκεῖνοι πού πλησιάζουν τόν Κύριο μέ ἀπλότητα καί λένε: «Εἶμαι ἁμαρτωλός, εἶμαι ἀδύναμος, τίποτα δέν μέ σώζει. Μόνον ἐσύ, Κύριε!».

Κυριακή 16/11

«εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον, καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Καὶ ἀναστὰς

ἠκολούθησεν αὐτῷ» (Μθ 9,9).

Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος, πού γιορτάζουμε σήμερα, ἦταν τελώνης, εἶχε γραφεῖο τελωνικό. Τί θά πεῖ τελώνης; Ἄν διαβάσετε τό εὐαγγέλιο, θά δεῖτε δύο λέξεις πού πᾶνε πάντα μαζί, ἁμαρτωλοί καί τελῶνες ἢ πόρνες καί τελῶνες. Θεωροῦνταν ὅτι ἦταν οἱ βρομερότεροι ἄνθρωποι. Καί ὅμως αὐτός ὁ τελώνης μετανόησε, ἐγένε ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ἄλλαξε ἡ ζωή του, ἡ νοοτροπία του καί σήμερα εἶναι ἐνδοξος στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί πολύ ἀγαπητός στούς ἀνθρώπους, διότι μᾶς ἔγραψε τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο καί γι' αὐτό τοῦ ἔχουμε πολλή εὐγνωμοσύνη. Ἄν ὁ Ματθαῖος ἦταν βασιλιάς τῆς ἐποχῆς του, ἂν εἶχε τά πλούτη καί τή σοφία ὅλου τοῦ κόσμου, δέν θά εἶχε τή δόξα πού ἔχει σήμερα.

Κυριακή 23/11

«καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου» (Λκ 12,19).

Στὴν παραβολή ὁ Κύριος ὀνομάζει τὸν πλούσιο ἄφρονα, ἀνόητο. Εἶναι ἀνόητος, διότι θεωρεῖ τά ἀγαθὰ δικά του. Μά τά κτήματα, τά σπέρματα, ὁ ἥλιος, ὅλα αὐτά εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ὁ Θεός θέλει νά τά δώσει καί στά ἄλλα παιδιὰ του. Εἶναι ἀνόητος, διότι νομίζει ὅτι ἡ ψυχὴ του τρώει ἀγαθὰ. Εἶναι ἀνόητος, διότι νομίζει ὅτι θά ζήσει «ἔτη πολλὰ», ἐνῶ τὴν ἴδια νύχτα τοῦ ἀνακοινώνεται ὅτι ἔφθασε τό τέλος. Κι ἂν τίποτε δέν πιστεύει καί δέν γνωρίζει, ἕνα ἔπρεπε νά γνωρίζει: ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δέν χορταίνει μέ ἀγαθὰ, δέν ξεδιψᾷ μέ ποτά. Κάτι ἄλλο θέλει. Τί εἶναι αὐτό; Εἶναι αὐτό πού δίνει ὁ Χριστός, ἀλλὰ δέν ἔχουμε αὐτιά νά τό ἀκούσουμε, δέν ἀπλώνουμε τά χέρια μας νά τό πάρουμε.

Κυριακή 30/11

«καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα ἦν ὡς δεκάτη» (Ἰω 1,40).

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἰωάννης ἄκουσαν ὅτι αὐτός πού ἔρχεται εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψε ὁ Μωυσῆς καί οἱ προφῆτες, ὁ προσδοκώμενος, ὁ ποθούμενος, σκίρτησε ἡ καρδιά τους. Ἀφήνουν ἀμέσως τὸν διδάσκαλό τους, τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, καί ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦ. Τό πόσο χάρηκαν φαίνεται ἀπὸ τό ὅτι ἔγραψαν τὴν ἡμέρα καί τὴν ὥρα αὐτὴ στό ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς τους. Καί πράγματι, γιὰ τὸν Ἀνδρέα καί τὸν Ἰωάννη ἦταν ἡ μεγαλύτερη μέρα τῆς ζωῆς τους, ἡ μέρα πού γνώρισαν τὸν Χριστό. Θά ἤθελα νά σέ ρωτήσω: Ποιὰ εἶναι ἡ πιό μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς σου; Τότε πού πέτυχες στίς ἐξετάσεις, ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου σου, ἡ ἡμέρα πού γεννήθηκε τό παιδί σου; Μεγάλες μέρες, νά τίς θυμᾶσαι καί νά δοξάζεις τὸν Θεό γιὰ τίς εὐλογίες πού σοῦ ἔδωσε. Ἀλλὰ μεγαλύτερη ἡμέρα ἀπ' αὐτὴν πού σημείωσε ὁ εὐαγγελιστής δέν ὑπάρχει. Διότι ἡ μέρα πού γνωρίσαμε τὸν Χριστό συνδέεται μέ τὴν αἰωνιότητα.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Στή γῆ τοῦ Πόντου

Ἦταν καί ἡ γῆ τοῦ Πόντου ἀπό τίς πρῶτες πού δέχθηκαν τή σπορά τῆς οὐράνιας ἀλήθειας. Ἐκεῖ, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, κήρυξε ὁ πρωτόκλητος μαθητής, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας. Ἀλλά καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀναφέρει ἀνάμεσα στούς παραληπτες τῆς Α΄ Ἐπιστολῆς του τούς πιστοὺς χριστιανοὺς τοῦ Πόντου.

Ἦταν πολλές οἱ ἐκλεκτές ψυχές πού μέσα ἀπό τό Βάπτισμα συνδέθηκαν μέ δεσμά ἱερά καί συγκρότησαν θαυμαστὲς χριστιανικὲς κοινότητες. Κι εἶναι ὡραία ὄντως ἡ ὥρα τῆς ἀνθοφορίας, ὅταν ἡ θεία χάρις πλημμυρίζει τίς ψυχές μέ τή γλυκύτατη πρόγευση τοῦ Παραδείσου. Ὅμως στή ζωὴ τοῦ κόσμου ἔρχονται καί οἱ παγωνιές καί ξεσποῦνε θύελλες. Ὅπως ὅλες οἱ τοπικὲς ἐκκλησίες, ἔτσι καί ἡ ἐκκλησία τοῦ Πόντου θά προσφέρει στὸν Φυτουργό τῆς κτίσεως «θυσίαν ζῶσαν» (Ρω 12,1), τίς ἅγιες ἀπαρχές, ἀνταπόδομα στοῦ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας, στήν εὐεργεσία τῆς καινῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ὥρα πού τὰ βλαστάρια τοῦ μεγάλου Σποριᾶ θά δέσουν καρπούς μεστούς. Ἀνάμεσά τους ἓνα νιόφυτο παρθενικὸ λουλούδι, ἡ Ἰφιγένεια. Ἡ οἰκογένειά της, στήν Τοκάτη

τοῦ Πόντου στά τέλη τοῦ 1ου αἰώνα, ὁλόκληρη δέχθηκε μέ ἱερό ἐνθουσιασμό τὴ νέα πίστη. Ὁ βοριάς τῶν διώξεων θά πνεύσει μέ ἀγριότητα στό σπιτικό τους καί οἱ γονεῖς της θά βρεθοῦν βίαια στή φυλακή. Τὴν ἀνοιξη τῆς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου ὅμως δέν θά τὴ μαράνει ὁ βαρὺς χειμώνας τῶν διωγμῶν.

Ἡ φωτιά τοῦ Παρακλήτου κρατᾷ τὴν καρδιά τῆς Ἰφιγένειας εἰρηνικὴ καὶ θερμή. Εὐλογημένοι πόθοι φτερώνουν τὴ νεαρὴ κόρη γιὰ τὸν λατρευτὸ Σωτήρα καὶ Νυμφίο της. Ἐτσι ἡ ὁμολογία της εἶναι ρωμαλέα καὶ σθεναρὴ ὅταν ὁ διοικητὴς τῆς περιοχῆς τὴ συλλαμβάνει καὶ τὴν ἀνακρίνει. Μπροστὰ στοῦ βῆμα τοῦ δικαστῆ ἐπαληθεύεται ἀκόμα μία φορά ἡ ὑπόσχεση τοῦ Ἰησοῦ ὅτι οἱ δικοὶ του θά ἀπολογοῦνται μέ μία δύναμη ἀλλιώτικη, ξένη στά δεδομένα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Θά μιλᾷ μέ τό στόμα τους ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς καὶ θησαυρὸς ὅλων τῶν ἀγαθῶν, Ἐκεῖνος πού τούς σφράγισε γιὰ μία αἰωνιότητα. Ἡ Ἰφιγένεια, πού τό ὄνομά της σημαίνει αὐτὴν πού κατάγεται ἀπὸ ἐκλεκτὴ γενιά, ἀνήκει στήν ἄριστη γενιά τῶν χριστιανῶν, στά μωρά τοῦ κόσμου αὐτοῦ πού καται-

σχύνουν τούς ισχυρούς τῆς γῆς. Ἀκόμα κι ὅταν τό παρθενικό κορμί της κατακρεουργεῖται βάνανυσα ἀπό τούς ἄγριους δημίους, τά χεῖλη της μέ θερμουργό ζῆλο διακηρύσσουν τή λατρεία στόν θεῖο Νυμφίο.

Ὁ ἴδιος ὁ διοικητής προβληματίζεται ἀπό τή δύναμη τῆς τρυφερῆς αὐτῆς ὑπαρξης. Κι ὅταν συγκλονισμένος σκύβει πάνω στό αἰμόφυρτο δεκαπεντάχρονο κορμί πού ξεψυχᾷ, ἀκούει δυνατή τήν ὁμολογία τῆς ἀληθινῆς πίστεως πάνω στήν ὁποία θέτει ἡ Ἰφιγένεια αἱμάτινη σφραγίδα μέ τή θυσία της: «Πιστεύω εἰς τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν». Μέ ἀγκυροβολημένη τήν ἐλπίδα στήν αἰώνια δόξα τοῦ Θεοῦ παραδίδει τό πνεῦμα της ἡ κόρη τοῦ Πόντου ἀφήνοντας πίσω μετανοημένο τόν Μᾶρκο, τόν διοικητή καί δῆμιό της.

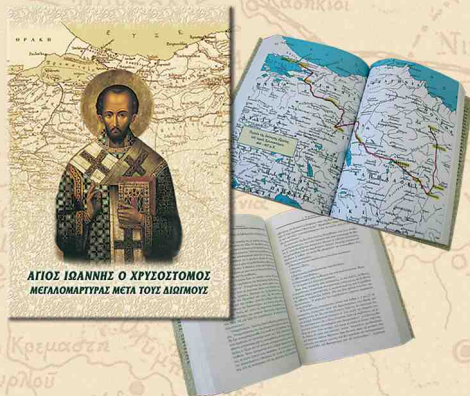
Ὁ ἴδιος θά γνωστοποιήσει στούς γονεῖς τῆς μάρτυρος τό ἥρωικό τέλος τοῦ παιδιοῦ τους, θά γίνει μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί θά ἐργαστεῖ ἱεραποστολικά γιά τήν ἐξάπλωση τοῦ εὐαγγελίου.

Ἡ ἔνδοξος καί καλλίνικος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰφιγένεια ἡ ἐκ τοῦ Πόντου εἶναι ἀπό τά πρῶτα ἄνθη τῆς παρθενίας πού ἔστειλε ἡ γῆ στόν οὐρανό. «Ἐμεινας βράχος ὄρθιος ἐν τῇ λύσει τῶν κυμάτων τῆς ἀθεΐας καί παρέδωκας τήν ψυχὴν ἀλώβητον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ», ἀναφωνοῦμε μαζί μέ τόν ὑμνωδὸ στίς 16 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς μνήμης της. Ἡ ζωὴ τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Ἰφιγενείας ἀποτελεῖ μία μικρὴ παράγραφο στήν Ἱστορία αὐτοῦ του κόσμου, ἄγνωστη στούς πολλούς ἀλλὰ φυλαγμένη στούς οὐρανούς ἀπό τούς ἀγγέλους, ὅπως καθετὶ πού δὲν γράφεται μέ φθαρτό μελάνι ἀλλὰ μέ τό αἷμα τῆς θυσίας τῶν ἐκλεκτῶν ψυχῶν πού πυρπολοῦνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ αἰώνιου Θεοῦ.

Τχηλάτης

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Διαβάστε

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

μιά οὐρανομήκης προσωπικότητα

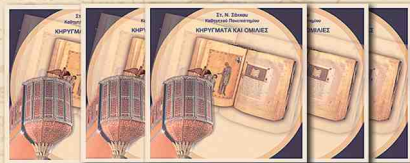
μιά ἀνυποχώρητη πίστη

μιά ἀκατάβλητη μαχητικότητα

μιά θεελλώδης ζωὴ

Τό βιβλίο τοῦ Amédée Thierry μέ ἱστορική ἀξιοπιστία καί ἀφηγηματικὴ γλαφυρότητα ἀποδίδει πιστὰ τόσο τό ἱστορικό πλαίσιο ὅσο καί τὴ μορφὴ τοῦ μεγαλομάρτυρα μετὰ τούς διωγμούς.

Ἀκοῦστε

ὁμιλίες τοῦ Σ. Ν. Σάκκου (CD)

Ὁ ἅγ. Χρυσόστομος περὶ ἐλεημοσύνης

Ὁ ἅγ. Χρυσόστομος ὡς παιδαγωγός

Ὁ ἅγ. Χρυσόστομος γιά τίς θλίψεις

Ἡ ταπείνωση κατὰ τόν ἅγ. Χρυσόστομο

Ὁ μεγαλομάρτυρας μετὰ τούς διωγμούς

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ψήγματα Παριανά

Τοιχογραφία Ι. Ν. Αγ. Γρηγορίου Παλαμά, Θεσσαλονίκη

Συμπληρώθηκαν ήδη διακόσια ένα χρόνια από την κοίμηση του όσιου πατρός και διδασκάλου Ἀθανασίου του Παρίου (1721-1813) καί εἴκοσι χρόνια από την άγιοκατάταξή του.

Ὁ Ἅγιός μας -κατά κόσμον Ἀθανάσιος Τούλιος- όρμώμενος από τό νησί της Πάρου έζησε πολυκύμαντη βιοτή κατά τή ζοφερή περίοδο της Ὁθωμανοκρατίας. Ἀγιοκατατάχθηκε έπίσημα από την Ἐκκλησία μας τό 1994 μαζί μέ τούς Μακάριο Νοταρά καί Νικόδημο Ἀγιορείτη. Καί οἱ τρεῖς ύπῆρξαν οἱ κορυφαῖες θεολογικές προσωπι-

κόητες του 18ου αἰώνα. Οἱ έχθροί τους εἰρωνικά τούς όνόμασαν Κολλυβάδες, μόνον πού αὐτό έφθασε νά σημαίνει αναδημιουργοί, αναμορφωτές. Οἱ Κολλυβάδες έπιζητούσαν -παρά τίς σφοδρές αντίδράσεις- νά έπαναφέρουν στόν λαό του Θεοῦ τό πρωτοχριστιανικό καί γνήσιο πνεῦμα, συνιστώντας πρωτίστως τή συχνή θεία Κοινωνία. Τελικά ἡ Ἐκκλησία δικαίωσε απόλυτα τίς απόψεις τους.

Στήν πορεία του ό «άκρος ζηλωτής τών πατρώων της εὐσεβείας δογμάτων» άγιος Ἀθανάσιος εἶχε πρότυπά του δύο μεγάλους άγίους, τόν Γρηγόριο Παλαμά καί τόν Μάρκο Εὐγενικό. Ὑπῆρξε πολυμαθής καί πολύγλωσσος όσο λίγοι, «ό άξιολογώτερος τών έλλήνων θεολόγων μετά τόν Εὐγένιον Βούλαριν» κατά τόν L. Petit. Τό μαρτυροῦν οἱ σταθμοί από τούς όποίους πέρασε: Πάρος, Σμύρνη, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα, Μεσολόγγι, Ἅγιο Ὅρος -όπου χειροτονήθηκε καί άπ' όπου εκδιώχθηκε-, Χίος. Ἀσκητικός στή βιοτή του, θεωροῦσε άμάρτημα «θανάσιμο» άν ἡ άνατολή της πρώτης του εἰ- τους έβρισκε στό θυλάκιό του έναν όβολό από τό παρελθόν έτος. Ἐφυγε πάμπτωχος· μοναδική του περιουσία μία ένδυμασία, ένα λυχνάρι καί ένα μελανοδοχείο. Ἐκοιμήθη στίς 24 Ἰουνίου του 1813 -όκτώ χρόνια πρίν ξεκινήσει ἡ Ἐπανάσταση του 1821- στά Ρεστά της Χίου.

Μᾶς κληροδότησε πλούσιο συγγραφικό ἔργο μέ ἀπολογητικό, δογματοκανονικό, λειτουργικό, παιδαγωγικό, ἀγιολογικό, ὕμνολογικό περιεχόμενο. Στόν περιορισμένο χῶρο πού ἔχουμε θά προσπαθήσουμε νά μεταφέρουμε μερικά ψήγματα ἀπό τούς μοναδικούς θησαυρούς τῆς γραφίδας του, καθὼς τὰ ἔργα του παρουσιάζουν μία μοναδική ἐπικαιρότητα στοὺς καιρούς μας.

Μέ δύναμη καί παρρησία ἀντέδρασε στόν δυτικό διαφωτισμό, πού ἤθελε νά ἀλλοιώσει τό ὀρθόδοξο ἡθος τῆς πατρίδος μας: «Ἡ μαρτία, ἡ λύσσα, ὁ ἐνθουσιασμός τῆς λιμπερτᾶς ἀποφασίζει ἀποστασίαν πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας... Ἐξω προφῆται, ἔξω ἀπόστολοι, ἔξω εὐαγγέλια, ἔξω Χριστός, ἔξω Θεός. Ἀντὶ τούτων ἄς ἔλθῃ, ἄς παρρησιασθῇ εἰς τὸ μέσον ὁ σοφώτατος Βολταίρ».

Ἐπικριτική ἦταν ἡ θέση του γιὰ τόν Παπισμό, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλευόμενος τὴν κατάσταση τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνισμοῦ, προσπάθησε νά τόν ἀποκόψῃ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Χαρακτηρίζει τὴν ἀνατολική ἐκκλησία ὀρθόδοξη, εὐσεβεστάτη, ἀποστολική καί ἀγία, ἐνῶ τὴ δυτική κακόδοξη, αἰρετική, δυσσεβεστάτη, παπιστική, ἀκάθαρτη καί τοὺς λατίνους «μιαρωτάτους παπιστάς». Τί θά ἔλεγε καί τί θά ἔπραττε σήμερα, ἂν ἔβλεπε τὰ οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τῶν ἡμερῶν μας!

«Ἄχ, ἀδελφοὶ Χριστιανοί, καί εἰς τοῦτο ἑκαταντήσαμεν, ὥστε νά μὴν εἶναι πλέον διάκρισις τοῦ σίτου ἀπὸ τὰ ζιζάνια; Τῶν προβάτων ἀπὸ τοὺς λύκους; Τοῦ φωτός ἀπὸ τὸ

σκότος; ... Τίς συμφώνησις εὐσεβῶν μετὰ αἰρετικῶν; Τίς σχέσις; Τί καλὴ ὑπόληψις εἶναι τούτῃ, ὅπου ἔχομεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀγίων μας; Ποῦ εἶναι ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπου ἦλθε νά βάλῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν; Ἐσβέσθῃ, ἐψυχράνθῃ ἀπὸ μιᾶς ποῦ εἶναι ἐκεῖνη ἡ μάχαιρα τοῦ Χριστοῦ, ὅπου χωρίζει καὶ τὸ ἴδιον αἷμα... Διὰ τοῦτο, λοιπόν, καί εἰς τὴν Ρώμην οἱ Ἀνατολικοὶ διὰ τοῦτο καὶ συνοικέσια μὲ τοὺς παπιστάς διὰ τοῦτο καί οἱ Φράγκοι τῶν Ρωμαίων γίνονται ἀνάδοχοι διὰ τοῦτο ἱερεῖς Ἀνατολικοὶ καὶ στεφάνωνουσι καὶ θάπτουσιν, ὅχι μονάχα Λατίνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς λουθηροκαλβινιστάς... διατὶ δὲν ἔχομεν ζῆλον διὰ τὴν εὐσέβειαν... καὶ ἡμεῖς ὡς ἀναίσθητοι, τοὺς ἔχομεν ὡς ἀδελφούς».

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς γονεῖς συνιστᾷ νά μὴ στέλνουν εὐκόλα τὰ παιδιά τους στὴν Εὐρώπη γιὰ σπουδές, γιατί ἐκεῖ ἐμφωλεύουν πολλοὶ κίνδυνοι, καθὼς τὰ παιδιά συνήθως ἀφομοιώνονται καὶ χάνονται γιὰ τόν Ἑλληνισμό καὶ τὴν Ὁρθοδοξία.

Παράλληλα ἀγωνίσθηκε καὶ γιὰ τὴν παιδεία, ἡ ὁποία πίστευε ὅτι θά πρέπει νά στηρίζεται στὴν παράδοση τοῦ Γένους καὶ νά εἶναι χριστοκεντρική: «Σοφία πραγματική εἶναι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ πάθη τῆς αἰσχύνης. Σοφία εἶναι ἡ ὅσω τὸ δυνατόν προσκόλλησις εἰς τὸν Θεόν, ἡ ἀπόκτησις τῆς ἰδικῆς του σοφίας ἡ ὁποία εἶναι καὶ τροφὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν μέλλουσιν εὐδαιμονίαν, χορηγεῖ δὲ καὶ τὴν παροῦσαν». Ὡς γνήσιος δι-

δάσκαλος τοῦ Γένους μέ μία ἐκπληκτική εὐρύτητα πνεύματος ἔβλεπε τήν παιδεία «ἥτοι τήν μάθησιν» ὡς «πρᾶγμα αἰδίων, ἀμετάβλητον, ἀναφαίρετον, ἀπό τύχην ἀνεπηρέαστον, ἀπό ληστὰς ἀνεπιβούλευτον, ἀπό τυράννους ἀκαταβίαστον ὡσάν ποῦ ἔχει ρίζαν καί πηγὴν καὶ θεμέλιον καὶ θησαυροφυλάκιον».

Ἀξίζει νά προσθέσουμε καί μία ἀκόμη παρατήρηση σημαντική γιά τήν ἀγωγή καί τήν ἐπιβίωση τοῦ Γένους: «Εἶναι τῷ ὄντι κατακρίσεως ἄξιον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, ὅχι διατὶ τοῦ ἔλειψαν οἱ Δημόκριτοι, οἱ Πλάτῳνες, οἱ Ζήνωνες καὶ οἱ Εὐκλείδαι»· ἀλλὰ εἶναι ἄξιον οἴκτου «διατὶ τοῦ ἔλειψαν φεῦ! οἱ Βασίλειοι, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Κύριλλοι, οἱ Αὐγουστῖνοι, οἱ Ἀμβρόσιοι, οἱ Σωφρόνιοι, οἱ Δαμασκηνοί, οἱ οὐρανόφρονες ἄνδρες», οἱ ὄντως μεγάλοι παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης.

Ἄς μᾶς λυπηθεῖ ὁ Θεός κι ἄς ἀναδείξει τέτοιους μεγάλους καὶ ἁγίους ἄνδρες, γιά νά μπορέσουμε νά ὑπερβούμε τήν παντοειδῆ κρίση καί νά ἐπιβιώσουμε ὡς Ἑθνος.

Εὐ. Αὐγουστίνου

Νικόλαος Σωτηρόπουλος

Μιμητὴς τῶν ἀποστόλων

Ὁ ἐμβριθὴς θεολόγος, ὁ πύρινος ἱεροκήρυκας, ὁ δεινὸς συγγραφέας, ὁ ὁμολογητὴς τῆς πίστεως Νικόλαος Σωτηρόπουλος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 28ῃ Αὐγούστου 2014. Φτωχαίνει συνεχῶς ἡ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία μας καὶ αὐξάνεται ἡ ἐν οὐρανοῖς παρρησία μας.

«Ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ» ὁ ἀδελφός μας Νικόλαος, ἀφοῦ ὑπέμεινε δοκιμασίες πικρές, καθὼς ἐδῶ καὶ δύο δεκαετίες σήκωσε τὸν σταυρό τοῦ ἁδικοῦ ἀφορισμοῦ, γιά τόν ὁποῖο τόσα εἶχε γράψει στό περιοδικό μας ὁ ὁμογάλακτος πνευματικός ἀδελφός του καὶ διδάσκαλός μας ἀείμνηστος Στέργιος Σάκκος. Σήκωσε ἐπίσης καρτερικά καὶ ἀγόγγυστα τόν σταυρό τῆς ἀσθένειας, χωρὶς ποτέ νά σταματᾷ νά δοξάζει τόν Θεό καὶ νά ἐντρυφᾷ ἀδιαλείπτως στήν ἀγία Γραφή.

Ἐσίγησε τό στόμα πού στηλίτευσε ὅλες συλλήβδην τίς αἱρέσεις. Γιά νά σώσει, μάλιστα, ψυχές, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν», δέν δίσταζε νά καλεῖ σέ δημόσιο διάλογο τοὺς αἵρετικούς καί νά ξεσκεπάζει τήν πλάνη τους. Ἰδιαίτερα, ὅμως, πολέμησε τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος λαμβάνει στίς μέρες μας ἀνησυχητικές διαστάσεις, καθὼς καί ὅλους ἐκείνους πού τόν ἀποδέχονται μὴ φειδόμενος ἀξιωμάτων. Ἀσυμβίβαστος καί ἀπόλυτος ὁ ἴδιος, στιγμάτισε κάθε παρέκκλιση ἀπὸ τή γραμμὴ τῶν Πατέρων.

Ἐπαυσε ἡ γραφίδα πού πλούτισε τόσο πολὺ τήν ὀρθόδοξη Θεολογία. «Ὁ Ἰησοῦς Γιαχβέ», «Ἑρμηνεῖα δυσκόλων χωρίων τῆς Γραφῆς», «Τό Ἅγιον Πνεῦμα Γιαχβέ», τό «Ἀντιχιλιαστικόν Ἐγχειρίδιον», ἡ «Μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης» εἶναι μερικά ἀπὸ τά ἔργα του.

Ἀπόλυτα παραδομένος στὸν Θεό δέν εἶχε βιβλιάριο υἱείας οὔτε καμία ἀσφάλεια. Ταλαντοῦχος ὅσον ὀλίγοι, δεινὸς γνώστης τῆς θύραθεν καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς Γραμματείας διέθεσε ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτό του στήν υπηρεσία τοῦ Κυρίου. Ἀσυναγώνιστος στή γνώση τῆς ἁγίας Γραφῆς τὴ μελετοῦσε ἀδιαλείπτως ἀκόμη καί στό κρεβάτι τοῦ πόνου. Πίστευε ὅτι «ἡ Γραφή εἶνε ἀνεξάντλητος θησαυρὸς καταπληκτικῶν πραγμάτων, ὅπως τό μυστηριώδες Σύμπαν» («Ὁ Ἰησοῦς Γιαχβέ», σ. 9). Ὑπῆρξε ὄντως φαινόμενο ἱεραποστολικῆς φλόγας καί μαρτυρίας Χριστοῦ στοὺς χαλεποὺς καιροὺς μας. Ἐτρεξε ὄχι μόνον σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀλλὰ καί στήν Εὐρώπη, Αὐστραλία καί Ἀμερική, γιά νά εὐαγγελισθεῖ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Προσέφερε πλουσιοπάροχα καί αὐθεντικά τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ γρά-

φοντας, κηρύττοντας, χωρὶς ἐκπτώσεις καί περικοπές. Μίλησε, φώναξε μέ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του καί τῆς ἐκρηκτικῆς ὑπάρξεώς του, γιά νά ὑπερασπίσει τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί γιά νά μὴν «κενωθῇ» ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

Ὅντως ὑπῆρξε μέ τὴ ζωὴ του καί τὴν ἐν γένει ἀναστροφή του γνήσιος μιμητὴς τῶν ἀποστόλων.

Γιά τὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ Νικόλαο ἰσχύει πράγματι ὁ μακαρισμὸς τῆς Ἀποκαλύψεως: «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Naί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν» (Ἀπ 14,13). Αἰωνία του ἡ μνήμη!

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τὴν Ἀδελφότητα

* Κυρπιζίδης Ἀνδρέας εἰς μνήμην Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης 100€.

Γιά τὸ Περιοδικό

* Θεοδώρου Κατερίνα 10€ * Kalanidis Charalampos 16€.

Γιά τὴν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη

A.M.Π. 250€ * B.Δ. 200€ * Γ.Π. 16€
* Γ.Χ. 500€ * Δ.Ι. 280€ * Δ.Ν. 50€ *
Z.Λ. 1000€ * K.Ν. 1.500€ * Λ.Μ. 100€
* M.Ν. 200€ * Μηνασίδου Ἄννα 20€
* Ξ.Γ. 130€ * Π.Α. 15€ * T.Z. 1.500€
* T.X. 500€ * T.X. 10€ * Τσαγκούλης
Γεώργιος 50€ * Ἀνώνυμος 20€.

Γιά τὴ Φιλανθρωπία

* Π.Ε. 300€.

Γιά τίς Φυλακές

* Ἀνώνυμος 200€.

Ἀντιρατσισμός καί ὁμοφοβία

Πολύ δικαιολογημένες ἀπορίες ἐκφράζει ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Νικόλαος σχετικά μέ τόν ἀντιρατσιστικό νόμο:

«Φυσικά καί θέλουμε νά ἀντιμετωπισθεῖ ὁ ρατσισμός καί ἡ μισαλλοδοξία. Κοινωνίες μίσους καί ἐκδικητικότητας πού δέν εἶναι ἀνεκτικές στή φυσιολογική διαφορετικότητα δέν εἶναι ἱκανές νά φιλοξενήσουν ἀξίες οὔτε νά δημιουργήσουν πρόοδο καί πολιτισμό οὔτε νά συντηρηθοῦν καί νά ἐπιβιώσουν. Κοινωνίες ὅμως πού ἀπαγορεύουν τόν στιγματισμό καί τόν ἔλεγχο τῶν ψυχοκοινωνικῶν διαστροφῶν, ὅπως εἶναι καί οἱ γενοκτονίες καί οἱ ὁμοφυλίες, ἀλλά καί ὁ ρατσισμός, αὐτές οἱ κοινωνίες οὔτε κοινωνίες εἶναι οὔτε καί δημοκρατίες. Ὡς μᾶς ἐξηγήσουν οἱ ὑποστηρικτές τοῦ νόμου γιατί νά προστατεύεται ὁ ἀντιρατσισμός καί νά ἀπαγορεύεται ἡ “ὁμοφοβία”.

Δέν ζητοῦμε νά ἀποσυρθεῖ ὁ νόμος.

Ζητοῦμε νά διορθωθεῖ. Γιά νά χτυπήσεις τό μίσος δέν εἶναι μονόδρομος τό νά πνίξεις τόν σεβασμό καί τήν ἐλευθερία τοῦ λόγου. Γιά νά ἐξαφανίσεις τήν κακία δέν ὑποχρεοῦσαι νά ἀπαγορεύσεις τό Εὐαγγέλιο. Ὑποχρεοῦσαι νά τό ἀναστήσεις.

Τελικά τό πρόβλημα δέν εἶναι ἡ “ὁμοφοβία”, τήν ὁποία μόλις μάθαμε ὡς λέξη, ὅσο ἡ ὁμομανία τήν ὁποία καθημερινά ζοῦμε στήν πράξη».

Ἀξιόμιμητη διαδήλωση!

Περίπου 2.000 κάτοικοι τοῦ ᾿Αουγκσμπουργκ τῆς Γερμανίας διαδήλωσαν στίς 14 Σεπτεμβρίου ὑπέρ τῶν διωκόμενων χριστιανῶν τῆς Συρίας, τοῦ Ἰράκ, τῆς Νιγηρίας καί ἄλλων χωρῶν. Ἡ συμπαράταξη τῶν πολιτικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν (κάθε χριστιανικῆς ὁμολογίας) ἔδωσε ἕνα μήνυμα συμπαράστασης στούς σφαγιαζόμενους χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς καί ἕνα ἔναυσμα ἀφύπνισης στούς ἐφησυχασμέ-

νους χριστιανούς της Δύσης. Καί ένα μικρό σχόλιο: Σέ τέτοιες ειρηνικές εκδηλώσεις δεν προκαλεί καθόλου ή παρουσία δίπλα - δίπλα των ορθόδοξων κληρικών με τους εκπροσώπους άλλων ομολογιών ή και θρησκειών. Ός συμπολίτες και συνάνθρωποι αγωνιζόμαστε να πετύχουμε κάτι με τα μέσα που μάς προσφέρει ή πολιτεία. Οί προσευχές και οί δεήσεις όμως δεν ύπάρχει λόγος να γίνονται από κοινοῦ καταπατώντας τούς ιερούς κανόνες και σκανδαλίζοντας τό ορθόδοξο ποιμνιο!

Καί ... καλά ἔκανε!

Ύπάλληλος στά διόδια τοῦ Νιού Τζέρσεϊ ἔκανε μήνυση στόν ἐργοδότη της γιά καταπάτηση τῶν δικαιωμάτων της (βλ. Newsit.gr). Ἀφορμή ἦταν ή ἀπαγόρευση νά εὐχεται, ὅπως τό συνήθιζε, στους ὁδηγούς πού ἐξυπηρετοῦσε: «Ὁ Θεός νά σᾶς ἔχει καλά!». Τό δικαιολογητικό ἦταν ὅτι κάποιος μπορεῖ νά προσβαλλόταν μέ τήν ἀναφορά τοῦ Θεοῦ! «Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι...», βέβαια. Ἀλλά και ἀδιαμαρτύρητα ὁ κάθε ἄθεος λόγω ἐξουσίας νά βάζει κλειδαριά στό στόμα μας! Καλά ἔκανε ή ὑπάλληλος και δέν σταμάτησε. Καλά ἔκανε πού μέ τόν τρόπο της ἔδειχνε ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο σέ μία τόσο μηχανική δουλειά: νά βγάζεις τό χέρι, νά παίρνεις τό ἀντίτιμο, νά δίνεις τήν ἀπόδειξη και νά κλείνεις τό παραθυράκι. Μακάρι νά ὑπῆρχαν κι ἄλλοι νά κάνουν τό ἴδιο, ὅχι νά τό ἀπαγορεύσουμε κιόλας!

Μέ κάθε ἀφορμή

Ἄν και ή τέχνη τοῦ κινηματογράφου ἀποτελεῖ δείγμα πολιτισμοῦ μιᾶς χώρας, δέν συμβαίνει τό ἴδιο γιά τήν Τουρκία. Στή γείτονα χώρα, ὅπου ὁ φα-

νατισμός και τό μίσος σέ ὅ,τι ἑλληνικό και χριστιανικό διδάσκεται και μέσα στά σχολεῖα, μέ ἀφορμή τό γύρισμα τηλεοπτικῶν σειρῶν καταστρέφονται ἑλληνικά μνημεῖα, ἀρχοντικά και κατά κόρον χριστιανικές ἐκκλησίες (βλ. tonima.gr). Λόγω τῆς ἔντασης τοῦ φαινομένου, μάλιστα, ἔχουν ξεσηκωθεί και τουρκικοί παράγοντες και ζητοῦν νά σταματήσει ή βεβήλωση και ή καταστροφή τῶν μνημείων. Ἐντούτοις, τρία χρόνια τώρα συνεχίζεται αὐτή ή κατάσταση και οἱ καταγγελίες πέφτουν στό κενό...

Γραπτός και ἄγραφος νόμος

Στήν Πυροσβεστική Ὑπηρεσία ἀνέθεσε ή Ἰσπανική Πολιτεία τίς πάρα πολλές ὑποθέσεις ἔξωσης λόγω χρέους στό δημόσιο. Οἱ πυροσβέστες ὑποχρεώνονται νά παραβιάζουν τίς πόρτες και νά «πετοῦν» ἔξω τούς ἐνοίκους μέ τά πράγματά τους, ὥστε τό σπῖτι νά περιέρχεται ἄδριο στά χέρια τῶν Τραπεζῶν. Γι' αὐτό προκάλεσε αἴσθηση ή στάση τοῦ πυροσβέστη Ρομπέρτο Ρίβας, ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε νά ἐκτελέσει τήν ἐντολή πού ἔλαβε γιά ἔξωση μιᾶς ὀγδονταπεντάχρονης δηλώνοντας: «Ἐγώ σώζω ἀνθρώπους, δέν σώζω τράπεζες». Ἡ ἰσπανική δικαιοσύνη ὅμως τόν καταδίκασε γιά ἄρνηση καθήκοντος και τοῦ ἐπέβαλε πρόστιμο 600 εὐρώ.

Δυστυχῶς οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι κάποιες φορές γίνονται ἀπάνθρωποι και ἀντιστρατεύονται τόν ἄγραφο, τή συνείδηση, πού ὁ Θεός ἔβαλε μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο γιά νά τόν κρατάει Ἀνθρωπο!

Ψαλμός 122ος:

Μέ τό βλέμμα στόν οὐρανό...

Τό κέρδος τῆς αἰχμαλωσίας διαλάμπει στόν 122ο ψαλμό, κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο. Διότι πρίν τήν βαβυλώνια αἰχμαλωσία, οἱ Ἰουδαῖοι στήριζαν τήν ἐμπιστοσύνη τους ἄλλοτε στούς Ἀσσυρίους ἄλλοτε στούς Αἰγυπτίους, στά ὀχυρωμένα τείχη τους καί στά πολλά τους χρήματα. Τώρα ὅμως ὑψώνουν τά μάτια τους πρός τόν οὐράνιο Σύμμαχο, καί μόνο ἀπ' Αὐτόν περιμένουν βοήθεια. Στήν χώρα τῶν βαρβάρων, μετά ἀπό τόσες συμφορές, κατάλαβαν πλέον ὅτι μοναδική τους ἐλπίδα εἶναι ὁ Θεός. Κατάλαβαν, ἐπίσης, ὅτι μποροῦν νά τόν ἐπικαλοῦνται ὅπου βρεθοῦν. Ὁ τόπος τῆς κατοικίας του δέν εἶναι μόνο ὁ Ναός ἀλλά ὁ οὐρανός, πού ἀγκαλιάζει ὅλη τήν οἰκουμένη.

Κείμενο

1. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.
2. Ἴδου ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.
3. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως,
4. ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μετάφραση

1. Σέ Σένα ὕψωσα τά μάτια μου, πού κατοικεῖς στόν οὐρανό.
2. Νά, σάν τά μάτια τῶν δούλων πού ναι καρφωμένα στά χεῖρια τῶν κυρίων τους, σάν τά μάτια τῆς δούλης πού ναι καρφωμένα στά χεῖρια τῆς κυρίας της, ἔτσι τά μάτια μας εἶναι προσηλωμένα πρός τόν Κύριο τόν Θεό μας, μέχρι νά μᾶς σπλαγχνισθεῖ.
3. Ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας, διότι πολὺ ἐξευτελιστήκαμε,
4. μέ τό παραπάνω χόρτασε (ἐξευτελισμό) ἡ ψυχὴ μας. Ἄς ἔλθει τό ὄνειδος σ' αὐτοὺς πού εὐημεροῦν καί ὁ ἐξευτελισμός στούς ὑπερήφανους.

*Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. «Ἀκτί-
να τῆς καινούργιας ζωῆς πού ἀνατέλ-
λει», κατὰ τὸν χρυσορρήμονα πατέρα,
εἶναι ὁ στίχος αὐτός, «προανάκρουσμα
τῶν μελλόντων». Ἐτοιμάζονται οἱ Ἰου-
δαῖοι νά ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν γῆ, ἀπὸ
τὸν τόπο τοῦ Ναοῦ καὶ νά ὑψώσουν
σιγά σιγά τὴν σκέψη τους σέ μιά πιό
πνευματική σφαίρα.*

Τὴν ἀνάταση τῆς ψυχῆς ἐπιδιώ-
κουμε κι ἐμεῖς κάθε φορά πού ὑψώνου-
με τὰ μάτια μας στὸν οὐρανὸ ἀναζη-
τώντας τὸν Θεό. Ἡ προσευχή εἶναι μιά
ἐσωτερικὴ ἀνύψωση. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος
μας ἔμαθε ὅταν προσευχόμεσθε νά
προσφωνοῦμε τὸν Θεό: «Πάτερ ἡμῶν
ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Θέλει τὴν ὥρα τῆς
προσευχῆς νά μπαίνουμε στὴν ἀτμό-
σφαιρα τοῦ οὐρανοῦ, νά πιάνουμε τὴν
πνευματικὴ συχνότητα. Ὑψωσε κι Αὐ-
τός τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ, τότε
πού ἔκανε τὴν ἀρχιερατικὴ του προσ-
ευχή (βλ. Ἰω 17,1).

Τὴν ἀνάταση τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ
τὴν προσκόλλησή της στὸν Θεό προ-
βάλλει ὁ Ψαλμός. Παρουσιάζει -ὡς πα-
ράδειγμα- τοὺς δούλους πού βλέπουν
στά χέρια τῶν κυρίων τους καὶ μιά δού-
λη νά βλέπει κι αὐτὴ στά χέρια τῆς κυ-
ρίας της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ δοῦλοι
εἶχαν ἄμεση ἐξάρτηση ἀπὸ τὰ ἀφεν-
τικά τους. Ἡ τροφή, ἡ ἐνδυμασία τους,
ὅτιδήποτε χρειάζονταν, ἡ ἀμοιβή καὶ ἡ
τιμωρία τους, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός τους
ἦταν στά χέρια τῶν κυρίων τους. Πῶς,
λοιπόν, νά μὴν ἔχουν συνεχῶς καρφω-
μένο τὸ βλέμμα τους στά δικά τους χέ-
ρια;

Κι ἐμεῖς, νά τὸ νιώσουμε, εἴμαστε

δοῦλοι τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὸ δικό του
θέλημα ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μας. Ἀνήκουμε
ὀλοκληρωτικά σ' Αὐτόν. Εἶναι ἀνάγκη
νά βιώνουμε τὴν ἄμεση καὶ ἀπόλυτη ἐ-
ξάρτησή μας ἀπὸ τὸν Κύριο. Τότε, πα-
ραδίδοντας τὸν ἑαυτό μας στά χέρια
του, θά μπορούμε νά τὸν κοιτοῦμε «ἀ-
σκαρδαμυκτί». Ἀναπόσπαστα τὸ βλέμ-
μα μας νά τὸν ἀτενίζει!

*Τό ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς καὶ ἡ
ἐπανάληψη ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέη-
σον ἡμᾶς δηλώνουν ἐπίμονη προσευ-
χή· καὶ ἡ ἐπίμονη προσευχή φανερώνει
πίστη. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος προτρέ-
πει: «Καὶ σύ, λοιπόν, μένε συνέχεια
κοντά Του... καὶ θά λάβεις ὅπωςδήποτε
ὅ,τι ζητᾷς σύμφωνα μέ τὸ συμφέρον
σου».*

Ἡ ψυχὴ τοῦ ψαλμωδοῦ εἶναι γεμά-
τη συντριβή. Τό ἔθνος του ζῇ τὸν με-
γαλύτερο ἐξευτελισμό· *ἐπὶ πολὺ ἐπλή-
σθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐ-
πλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν*. Ὅχι μόνο ἔχασε
τὴν δόξα του, ἀλλὰ ἔχασε καὶ τὴν ἐλευ-
θερία του καὶ τὴν πατρίδα του. Εἶναι
ὑπόδουλο καὶ αἰχμάλωτο σέ βάρβαρο
λαό, στοὺς Βαβυλωνίους. Παρέλυσαν
τελείως οἱ ψυχικὲς του δυνάμεις ἀπὸ τὰ
τόσα δεινά. Μέ ἀφορμὴ τὸν στίχο αὐ-
τό, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος διδάσκει: «Ἐ-
πειδὴ δέν χρησιμοποίησαν ὅπως ἔ-
πρεπε τὴν εὐνοια τοῦ Θεοῦ, μέ τὸ ἀ-
κριβῶς ἀντίθετο θά πετύχει τὴν διόρ-
θωσή τους. Κι αὐτὴ τὴν τακτικὴ του
τὴν βλέπουμε παντοῦ».

Ἡ κατάσταση τῆς ἐξουθένωσης κά-
νει πραγματικά θερμότερη τὴν προσ-
ευχή. Καὶ τὴν πιό οὐσιαστικὴ ἐξουθέ-
νωση, τὸν μεγαλύτερο ἐξευτελισμὸ τὸν
νιώθουμε, ὅταν συναισθανόμαστε τὴν

ἀθλιότητα καί τήν ἁμαρτωλότητά μας. Αὐτή ἡ συναίσθηση, καθώς κρέμεται ἡ ψυχὴ μας μόνο ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μᾶς γονατίζει ἐνώπιόν του καί κάνει πύρινη τὴν δέησή μας.

Ὁ ψαλμωδὸς κλείνει ζητώντας νὰ ἔλθει τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις. Συνηθίζει ὁ Θεός, παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, νὰ καταστέλλει τὴν ἔπαρση τῶν ἀλαζόνων, νὰ ταπεινώνει τοὺς ὑπερηφάνους, διότι δέν ὑπάρχει τίποτε χειρότερο ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια. Οἱ θλίψεις καὶ τὰ βάσανα αὐτῆς τῆς ζωῆς γίνονται συχνά τὰ χαλινάρια πού συγκρατοῦν τὴν ψυχὴ, γιὰ νὰ μὴ φουσκώνει εὐκολὰ ἀπὸ τὴν ὑπεροψία.

Ὁ 122ος ψαλμὸς θὰ μπορούσε νὰ γίνει, στ' ἀλήθεια, πολὺ προσωπικὴ μας προσευχή. Ἀποδίδω μέ ἀπλά λόγια τὸ νόημά του: Κύριε, ὑψώνω τὰ μάτια μου στὸν οὐρανὸ σου, γιατί ποθῶ νὰ στρέψω τὴν καρδιά μου σέ σένα. Ἕνας δοῦλος σου εἶμαι, καὶ μάλιστα ἀνάξιος. Ἀναγνωρίζω τὴν ἀθλιότητά μου, τὴν ἁμαρτωλότητά μου. Τό χέρι σου μπορεῖ νὰ μέ συντρίψει ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ ἐγὼ σέ παρακαλῶ καὶ σέ ἱκετεύω νὰ μοῦ χαρίσεις τὴν στοργή σου. Ὅπως οἱ δοῦλοι στὰ χέρια τῶν κυρίων τους, ἡ ὑπηρέτρια στὰ χέρια τῆς κυρᾶς της, ἔτσι εἶναι τὰ μάτια μου στραμμένα σέ σένα. Κύριε καὶ Θεέ μου, ἐλέησέ με...

† Στεργίου Ν. Σάκκου

ΕΚΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοί μας φίλοι,

Οἱ κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητάς μας, στὴν **Καστανοῦσα Σερρών**, ἔχουν ἀκόμη πολλές ἐλλείψεις καὶ πολλά... χρέη. Κάνουμε ἐκκληση στὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας γιὰ ὅποια-δήποτε βοήθεια. Πιστεύουμε ὅτι, παρὰ τὴν οἰκονομικὴ δυσκολία πού πλήττει σχεδόν ὅλα τὰ νοικοκυριά, ἡ ἀγάπη σας θὰ βρεῖ τρόπους νὰ συμπαρασταθεῖ στό ἱερὸ αὐτὸ ἔργο. Ἐξάλλου, ἔτσι γίνονται πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἐκεῖνος εὐλογεῖ ὅ,τι προσφέρουμε ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά μας.

Πληροφορίες στό τηλέφωνο:
2310 270630

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792
Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γιὰ τοὺς συνδρομητές
τοῦ ἑξωτερικοῦ,
IBAN: GR50 0171 0740
0060 7401 0184 792

Προβλήματα καί... προβλήματα

Έχει ξεκινήσει ήδη η νέα σχολική χρονιά. Παρουσιάζονται όμως αρκετές ελλείψεις καθηγητών. Έτοιμα άλλα τμήματα κάνουν μάθημα κι άλλοι μαθητές απολαμβάνουν το «κενό» τους παίζοντας στο προαύλιο.

Μέσα στο γραφείο των καθηγητών κάποιιοι συνάδελφοι συζητούν. Τήν ήσυχία τους διαταράσσει ένας καθηγητής που διαμαρτύρεται για το ωρολόγιο πρόγραμμά του. Τόν μιμούνται και πολλοί άλλοι. Διαμαρτύρονται στον προγραμματιστή, γιατί τούς έχει πολλά κενά μέσα στην εβδομάδα, γιατί τούς έχει βάλει να τελειώνουν με έφτάωρα, γιατί... Κι ο χορός καλά κρατεί... Ο προγραμματιστής τούς καθηγουάζει μέ τό έπιχείρημα: «Τό πρόγραμμα είναι πρόχειρο. Θα αλλάξει τήν άλλη εβδομάδα». Λίγο πρίν χτυπήσει τό κουδούνι για μάθημα, έρχεται ό διευθυντής πρós τό μέρος μου λέγοντας:

- Μαρία, παίρνοντας ύπ' όψη αυτά τά στοιχειά, κάνε ένα Πρακτικό Παρουσίωσης μίας συναδέλφου, πού τήν απέσπασαν προσωρινά στό σχολείο μας.

Έγραψα βιαστικά τό Πρακτικό. Τό άφησα στό τραπέζι, για να τό υπογράψει ή καινούργια συνάδελφος, πού δέν τήν είχα γνωρίσει ακόμη, κι έτρεξα για τό μάθημα τής έπόμενης ώρας. Στό διάλειμμα διαπιστώνω πώς ή ενδιαφερόμενη καθηγήτρια δέν έχει υπογράψει ακόμη τό Πρακτικό. Παραξενεύομαι. Πού βρίσκεται; Μέ τί άπασχολείται; Ξαναεμφανίζεται σέ λίγο ό διευθυντής:

- Πάρε, σέ παρακαλώ τό Πρακτικό και

πήγαινε έξω στό σαλόνι του διαδρόμου, για να τό υπογράψει ή συνάδελφος. Σήμερα, πρώτη μέρα πού ήρθε, άς μίν τήν κουράσουμε περισσότερο.

Άμέσως σκέφτηκα: «Τόσο δύσκολο είναι να 'ρθει μέσα στό γραφείο μας να τό υπογράψει;». Όταν όμως πήγα να τί συναντήσω, πήρα τήν άπάντηση στόν προβληματισμό μου. Τή βρήκα καθισμένη στό σαλόνι κι είχε δίπλα της ένα «πί». Τή χαιρέτησα. Μου χαμογέλασε και υπέγραψε. Καθώς άφηνα τό Πρακτικό στό γραφείο του διευθυντή, μου εξήγησε: «Υποφέρει τελευταία από μία σκληρή άρρώστια. Έχει σκληρυνση κατά πλάκας. Έχει αρκετή δυσκολία στό περπάτημα».

Έμεινα έμβόνητη. Σκεφτόμουν τό προηγούμενο σκηνικό μέσα στό γραφείο των καθηγητών και ένιωσα ντροπή για τί μίζερια μας, για τίς μικρότητες και μικροψυχίες μας. «Άς σοβαρευτούμε», είπα στους συναδέλφους μου, «κι άς μίν “τραγόμαστε” μεταξύ μας δίχως λόγο. Δόξα τω Θεώ, έχουμε τήν υγεία μας. Άς δουλέψουμε, λοιπόν, μέ όρεξη και χαρά, για να βοηθήσουμε τά παιδιά μας. Υπάρχουν συνάνθρωποι μας πού έχουν πολλά και δυσεπίλυτα προβλήματα. Κι όμως σηκώνουν μέ ύπομονή τόν σταυρό τους. Τέτοιοι άνθρωποι, όπως κι ή νέα συνάδελφος, μās διδάσκουν, μās ελέγχουν και μās έπαναφέρουν στην τάξη».

«Δυστυχώς», συμφώνησε ένας καθηγητής, «εμείς προηγουμένως “κλαίγαμε άδαρτο”».

Γ. Μ.

Καταμάθετε... Καταμάθετε... Καταμάθετε...

Ὁ Κύριός μας κατά τήν τριετή δημόσια δράση του πολλές φορές χρησιμοποίησε εικόνες καί παραδείγματα ἀπό τόν φυτικό καί ζωικό κόσμο γιά νά διδάξει τούς ἀκροατές του καί νά τονίσει ἀλήθειες πού θά ἔπρεπε νά θυμούνται στή ζωή τους τόσο ἐκεῖνοι, ὅσο καί οἱ χριστιανοί κάθε ἐποχῆς. Δέν θεωροῦμε, λοιπόν, παράξενο τό νά στραφοῦμε στούς... ποντικούς, γιά νά ἀντλήσουμε πολὺτιμα διδάγματα, ἀλιεύοντας εἴδηση ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε στό περιοδικό Cerebral Cortex (4-12-2013). Ἡ ἔρευνα πραγματοποιήθηκε ἀπό τήν Dr. Gabriella Gobbi, ψυχίατρο, καθηγήτρια στό Πανεπιστήμιο τοῦ McGill τοῦ Μόντρεαλ καί εἶναι ἡ πρώτη ἔρευνα πού συνδέει τήν ἀπουσία τοῦ πατέρα μέ κοινωνικά χαρακτηριστικά, δηλαδή μέ μὴ φυσιολογική συμπεριφορά καί ἀλληλεπίδραση στούς ἀπογόνους, καί τή συσχετίζει μέ φυσικές ἀλλαγές στόν ἐγκέφαλο.

Παρά τό γεγονός ὅτι στήν ἔρευνα χρησιμοποιήθηκαν ποντικοί Καλιφόρνιας, τά εὐρήματα θεωροῦνται ἰδιαίτερα σημαντικά γιά τούς ἀνθρώπους, λέει ἡ ἐρευνήτρια, «διότι τά ποντίκια εἶναι μονογαμικά καί, ὅπως σέ ὀρισμένους ἀνθρώπινους πληθυσμούς, ἀνατρέφουν τούς ἀπογόνους τους ἀπό κοινῶν». Ἡ ἐρευνήτρια καί ἡ ὁμάδα της συνέκριναν τήν κοινωνική συμπεριφορά καί τή δομή τοῦ ἐγκεφάλου ποντικῶν πού μεγάλωναν μέ τούς δύο γονεῖς μέ ἐκεῖνα ποντικῶν πού μεγάλωναν μόνο μέ τή μητέρα τους, χωρίς δηλαδή τήν παρουσία τοῦ πατέρα. Οἱ ποντικοί πού μεγάλωναν χωρίς τόν πατέρα παρουσίαζαν μὴ ὁμαλές κοινωνικές ἀλληλεπιδράσεις. Εἶχαν μεγαλύτερη ἐπιθετικότητα, ἡ ὁποία ἦταν πιό ἔντονη σά

θηλυκά, πού ἔδειχναν, ἐπιπλέον, μεγαλύτερη εὐαισθησία σέ διεγερτικά φάρμακα.

«Δυστυχῶς παρόμοιες συμπεριφορές παρατηροῦνται καί σά παιδιά πού μεγάλωνουν χωρίς πατέρα», ἐπισημαίνει ἡ ψυχίατρος Dr. Gobbi, ἡ ὁποία εἶναι κατηγορηματική: «Τά παιδιά αὐτά ἔχουν δείξει ὅτι ἔχουν αὐξημένο κίνδυνο γιά ἀποκλίνουσα συμπεριφορά. Εἰδικότερα, ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι τά κορίτσια διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο γιά κατάχρηση οὐσιῶν».

Ἐπίσης, ἡ ἴδια ἐρευνητική ὁμάδα ἐντόπισε ἐπιπλέον ἐλλείψεις στόν προμετωπιαῖο φλοιό τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ποντικῶν πού μεγάλωναν χωρίς πατέρα. Στόν προμετωπιαῖο φλοιό βρίσκεται τό κέντρο πού βοηθᾷ στόν ἔλεγχο τῆς κοινωνικῆς καί γνωστικῆς δραστηριότητας, ἡ ὁποία συνδέεται μέ ἐλλειμματικές συμπεριφορές. Τό ἐντυπωσιακό αὐτό εὕρημα ἐπιβεβαιώνει πόσο σημαντική εἶναι ἡ παρουσία τοῦ πατέρα γιά τή βιολογική καί ψυχολογική ὁλοκλήρωση τῆς προσωπικότητας τοῦ παιδιοῦ!

Ἡ πατρική ἀγάπη ἀσκεῖ ἐξίσου, ἂν ὄχι μεγαλύτερη τῆς μητρικῆς, ἐπιρροή στήν προσωπικότητα ἑνὸς ἀτόμου, σύμφωνα μέ ἄλλη μελέτη τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Connecticut τῶν Η.Π.Α Ronald Rohner. Ἀναλύοντας τά ἀποτελέσματα 36 μελετῶν ἀπὸ ὅλο τόν κόσμο μέ τή συμμετοχή 10.000 ἀτόμων, σχετικὰ μέ τήν ἐπίδραση τῆς γονικῆς ἀπόρριψης ἢ ἀποδοχῆς στή διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ καθηγητὴς διαπίστωσε ὅτι τά παιδιά πού ἀπορρίπτονται ἀπὸ τούς γονεῖς τους ἔχουν τήν τάση νά αἰσθάνονται πιό ἀνήσυχτα, πιό ἀνασφαλῆ, νά εἶναι πιό ἐπιθετικά καί ἐχθρικά πρὸς τούς ἄλλους καί

δύσκολα νά δημιουργούν σχέσεις έμπιστοσύνης μέ τούς ένήλικες, ένώ άργότερα διστάζουν νά προχωρήσουν σέ δική τους οίκογένεια.

Έπιπλέον, ό Dr. Rohner διαπίστωσε ότι στόν τομέα τής Ψυχολογίας καί τής Νευροεπιστήμης υπάρχουν αυξανόμενες ένδείξεις ότι οί περιοχές τοῦ έγκεφάλου οί όποιες ενεργοποιούνται όταν οί άνθρωποι νιώθουν ότι άπορρίπτονται εΐναι οί ίδιες περιοχές πού ενεργοποιούνται καί όταν οί άνθρωποι βιώνουν σωματικό πόνο. "Όμως σέ αντίθεση μέ τόν σωματικό πόνο, οί άνθρωποι μπορεί νά βιώνουν ψυχολογικά τόν συναισθηματικό πόνο τής άπορρίψης ξανά καί ξανά γιά πολλά χρόνια.

«Τά παιδιά καί οί ένήλικες παντού στόν κόσμο -άνεξάρτητα από τίς διαφορές στή φυλή, στόν πολιτισμό καί στό φύλο- τείνουν νά αντιδρούν μέ τόν ίδιο άκριβώς τρόπο, όταν αντιλαμβάνονται ότι άπορρίπτονται από εκείνους πού τούς φρονίζουν ή από άλλα πρόσωπα πού συνδέονται μαζί τους», εΐναι μία δήλωση τοῦ καθηγητή Rohner, ή όποία δέν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας.

"Όμως από τά βάθη τών αιώνων ό λόγος τοῦ Θεοῦ έπιβεβαιώνει ότι «κραταιά ως θάνατος άγάπη» (Ίσ 8,6). "Υπενθυμίζει καί στους δύο γονείς ότι μόνο ή άγάπη τους, ιδιαίτερα όταν εΐναι άπότοκος τής δικής Του άγάπης, μπορεί νά περιτειχίσει τίς ψυχές τών παιδιών τους καί νά σταθεΐ άνύστακτος βιγλάτορας στους ποικιλόμορφους έχθρους καί τά κάθε λογής καί φύσεως τρωκτικά, πού γυροφέρνουν τό κάστρο της καί τίς άμπαρωμένες πύλες της, μήπως καί βροῦν άφύλακτη κάποια κερκόπορτα γιά νά τήν άλώσουν. Μή γένοιτο, Κύριε!

Άθ. Γκάτζιος

Ένας νεαρός άνδρας 24 χρονών κοιτάζοντας έξω από τό παράθυρο τοῦ τρένου φώναξε: «Μπαμπά, κοίτα! Τά δέντρα πηγαίνουν πρós τά πίσω!». Ό πατέρας τοῦ χαμογέλασε, ένώ ένα ζευγάρι πού καθόταν δίπλα τους έδειξε νά αισθάνεται οϊκτο γιά τήν παιδιάστικη συμπεριφορά τοῦ 24χρονου.

Ξαφνικά ό νεαρός αναφώνησε πάλι: «Μπαμπά, κοίτα! Τά σύννεφα τρέχουν μαζί μας!».

Τό ζευγάρι δέν μόρεσε νά άντισταθεΐ καί εΐπε στόν πατέρα: «Γιατί δέν πηγαίνετε τόν γιό σας σέ έναν καλό γιατρό;». Έκείνος χαμογέλασε καί εΐπε: «Αυτό έκανα καί τώρα μόλις επιστρέφουμε από τό νοσοκομείο. Ό γιός μου ήταν τυφλός εκ γενετής, αλλά από σήμερα μπορεί νά βλέπει».

Κάθε άνθρωπος στόν πλανήτη έχει τή δική του ιστορία. Άν τό σκεφτοῦμε όλοι μας αυτό πρίν ασκήσουμε κριτική, τότε ό κόσμος μας θά γίνει πολύ καλύτερος.

Άπό τό διαδίκτιο

Ἡ ἱστορία μιᾶς ραπτομηχανῆς

Ἡ Γερμανικὴ Κατοχὴ μεσουρανοῦσε στὴν πόλὴ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ σ' ὅλη τὴν ἐλληνικὴ γῆ. Φόβος καὶ πείνα φοβερότερη καὶ ἀπὸ τὸν φόβο ἀπειλοῦσαν ψυχές καὶ σώματα. Παιδιά ρακενδῦτα, ἡμίγυμνα ζητοῦν νὰ χορτάσουν μὲ λίγα ψίχουλα. Προστρέχουν καὶ ἐλπίζουν σ' ὅ,τι μοιράζουν στὰ συσσίτια τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἢ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄνθρωποι διαφόρων ἡλικιῶν λυγίζουν καθημερινὰ καὶ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Συχνές καὶ οἱ ἐκτελέσεις τῶν Γερμανῶν συνθέτουν τὸ θλιβερό σκηνικό.

Ἡ Θεσσαλονίκη ὅμως ἐμελλε νὰ ζήσει ἐντονότερα καὶ ἄλλη μιὰ σελίδα τῆς ἱστορίας της. Ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐβραϊκὰ κέντρα, ἐπρόκειτο νὰ δεῖ τὸν ἄγριο ἐκτοπισμὸ τῶν ἐβραίων πολιτῶν της.

Κάπου γύρω ἀπὸ τὸν Σιδηροδρομικὸ Σταθμὸ κατοικοῦσε ὁ μικρὸς Ἀριστομένης. Παιδί ἀπὸ πρόσφυγες γονεῖς ζοῦσε σὲ μιὰ γειτονιά πολὺ κοντὰ στὸν ἐβραϊομαχαλά. Συνομήλικός του, γύρω στὰ 10-11, ἦταν ὁ Νταβίντ, ὁ Νταβιντάκος ὅπως τοῦ ἄρεζε νὰ τὸν ἀποκαλεῖ καὶ ὁ Μωΐς, λίγο μεγαλύτερος, καὶ ὁ Γιακώβ, ὁ μικρότερος ἀδελφός του. Τοὺς ἀγαποῦσε, ὅσο καὶ τοὺς ἔλληνες φίλους του, τὸν Γιώργη, τὸν Μίλτο καὶ

τὸν Φωτάκο. Στὰ παιχνίδια ὅλοι ἀχώριστοι. Μαζί σὲ ὅλες τὶς παιδικές τρέλες. Παιχνίδια ἀσυνήθιστα, ἄγνωστα σήμερα, σπουδαῖα, μοναδικὰ γιὰ τότε ἔκαναν τὴ μικρὴ συντροφιά νὰ ξαμολιέται νωρίς τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ μαζεῖται τὸ κάθε παιδί στὴ δική του φωλιά μόνον ὅταν βράδιαζε.

Αὐτὴ ὅμως ἡ φιλία μὲ τὰ Ἑβραϊόπουλα ἦρθε στιγμὴ πού διακόπηκε ἀπότομα καὶ μάλιστα γιὰ πάντα.

«Μαζεῦουν τοὺς Ὀβριούς!», σιγομιλοῦσαν οἱ μεγάλοι καὶ στῶν παιδιῶν τὶς καρδιές ἄρχισε νὰ φωλιάζει ἓνας ἐπιπλέον φόβος. Καὶ ὁ φόβος ἐπαληθεύτηκε. Μέσα σὲ λίγες μόνο στιγμές συντελέστηκε ὁ φοβερός χωρισμός. Δέν μπόρεσαν νὰ ποῦν οὔτε δυὸ λέξεις, νὰ σφίξουν ἔστω τὰ χέρια. Μόνο μιὰ ματιὰ, πίσω ἀπὸ ὑγρά, θολὰ ἀπὸ δάκρυα καὶ φόβο μάτια καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἔτσι κάπως εἶδε καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστομένης τοὺς φίλους του νὰ χάνονται. Στὴν πραγματικότητα εἶδε μόνον τὸν Νταβιντάκο ἀπὸ μακριά, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄλλους δυὸ, τὸν Μωΐς καὶ τὸν ἀδελφό του, ἀπλῶς ἔμαθε πὼς τοὺς πῆραν... Τοὺς ὁδήγησαν, μιὰ ἀλυσίδα ἀνθρώπων ἀτελείωτη, πρὸς τὸν Σιδηροδρομικὸ Σταθμὸ τῆς πόλης, τοὺς φόρτωσαν στὰ τρένα μὲ προορισμὸ

κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, κάποιο Νταχάου...

Τά σπίτια στους έβραιομαχαλάδες έρημα πιά. Οί ιδιοκτήτες τά κλειδωσαν, σφάλισαν πόρτες καί παράθυρα. Παρέδωσαν τά κλειδιά σέ κάποιους φιλότιμους γείτονες, πού δέχτηκαν νά τά φυλάξουν ώς τήν πιθανή επάνοδό τους. Άν καί δέν γύρισαν οί περισσότεροι, αὐτοί φύλαξαν τά σπίτια, κράτησαν τόν λόγο τους στό όνομα τῆς παλιᾶς φιλίας, τῆς ἀνθρωπιᾶς... Δέν εἶναι, ώστόσο, λίγα τά περιστατικά όπου ολόκληρα νοικοκυριά εἶναν βορά στους ἄρπαγες. Πεινασμένοι, ρακένδυτοι ἔπесαν πάνω στό πλούσιο πλιάτσικο, σάν τά καρτάλια.

Ο μικρός Ἀριστομένης θλιμμένος γιά τόν χωρισμό ἀπό τούς φίλους του βαδίζει ἄσκοπα στους δρόμους. Πέρα μακριά ἀπό τή γειτονιά τους σταματᾷ σέ ἕναν έβραιομαχαλά. Κόσμος πολὺς μπαινοβγαίνει στά ξένα σπιτικά. Νά! ἐδῶ πιό κάτω εἶναι τό ἀρχοντόσπιτο τοῦ σιόρ Σολομών τοῦ Κουγιουμτζῆ. Ἡ αὐλόπορτα, μά καί ἡ εἴσοδος εἶναι ὀρθάνοιχτες. Νικημένος ἀπό τήν περιέργεια μπαίνει καί αὐτός μέσα. Ἐχουν μπεῖ πολλοί πρὶν ἀπ' αὐτόν ἄνδρες, παιδιά καί δυό-τρεῖς γυναῖκες. Ψάχνουν νά βροῦν τό χρυσάφι τοῦ γεροχρυσοχοῦ. Μά γελάστηκαν! Ἀρκέστηκαν, λοιπόν, σ' ὅ,τι βρῆκαν προστά τους: κουρτίνες καί καλύμματα, ντιβάνι, χαλιά, κομό, καναπέδες καί τραπέζια, πολυθρόνες, σερβάνι, καθρέπτες καί κρύσταλλα, πιάτα, πορσελάνες, τρόφιμα, ποτά, ὅλα φαίνονται χρήσιμα σέ ὅλους. Ποιός νά πρωτοπάρει καί νά κουβαλήσει στό φτωχικό του τήν πλούσια λεία!

Νιώθει πρωτόγονα συναισθήματα. Τά παιδικά στερημένα μάτια του κοιτοῦν ἄπληστα, μά χέρι δέν τολμᾷ ν' ἀπλώσει στό ξένο βιός. Χίλιες ἀνάγκες ἔχει ἡ φτωχή του φαμίλια. Ξέρει καλά πῶς ἀπό τότε πού πέθανε ὁ πατέρας, ἡ μάνα μέ τόν τίμιο ἰδρώ-

τα της μόνον τόν ἐπιούσιο μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει σ' αὐτόν καί στήν κατά δυό χρόνια μεγαλύτερη ἀδελφή του. Ο λόγος της ὁμως νόμος: «Μὴν ἀγγίζετε ὅ,τι ξένο!», τούς ἔλεγε πάντα.

Ξάφνου ὅ,τι ἀντικρύζει κάμπει μονομιᾶς ὅλες τίς ἀντιστάσεις του: μιὰ ραπτομηχανή χεριοῦ σέ σχῆμα βαλιτσάκι! Κανείς ἀπό τούς ἄλλους δέν τῆς εἶχε δώσει σημασία.

«Ἄ! ὄχι μητέρα!», συλλογιέται τό παιδί. «Δέν μπορῶ, δέν πρέπει νά σ' ἀκούσω!».

Βουτᾷ μέ λαχτάρα τή μηχανή στήν ἀγκαλιά καί... φτερά στά πόδια. Σ' ἐλάχιστο χρόνο φτάνει στό σπίτι του.

- Μαμά! Κοίτα τί βρῆκα! τῆς λέει μέ χαρά.

Ἡ φτωχή γυναῖκα σηκώνει τό βλέμμα ἀπό τή δουλειά της. Ἐραβε, στό χέρι πιά, ἀσπρόρουχα γιά μεγαλοκυράδες, ἀτέλειωτες ὥρες.

- Μὴν εἶναι ἀπό ὀβραϊκό σπίτι; τόν ρωτᾷ. Εἶχε ἀκούσει γιά τό πλιάτσικο. Τό ὕφος της εἶναι αὐστηρό, βλοσυρό.

- Μά, μητέρα... τή χρειάζεσαι, τολμᾷ νά ἀντειπεῖ τό παιδί. Ἐν δέν τήν ἔπαιρνα ἐγώ, κάποιος ἄλλος δέν θά τό ἔκανε;

- Ἀριστάκη, ὅπως τήν ἔχεις στά χέρια σου, γύρισέ την πίσω, σέ παρακαλῶ! Δέν τή θέλω. Κλεμμένα πράγματα δέν φέρνουν χαρά καί εὐτυχία. Νά ζήσεις ἀγόρι μου, πάν' την πίσω!

Μέ πεσμένα τά φτερά ὁ μικρός γυρνᾷ στό ρημαγμένο πλουσιόσπιτο. Αποθέτει τή μηχανή μέσα καί φεύγει σάν κυνηγημένος. Χίλιες σκέψεις περνοῦν ἀπό τό παιδικό μυαλό του. Πῶς ἔπραξε ἄσχημα, τό ἔχε πιά καταλάβει. Κριτήριο γι' αὐτόν στάθηκε ἡ ἀδέκαστη στάση τῆς μάνας του. Ἡ φτωχή μανούλα του δέν ἦταν πάντα χωρίς ραπτομηχανή. Εἶχε μιὰ ὁμορφὴ σιδερένια πού τήν πατοῦσες μέ τό πόδι καί δούλευε. Μά

πάνε χρόνια, πέντε ή έξι, πού τήν πούλησε νικημένη από ανυπέρβλητες οικονομικές δυσχέρειες. Η υγεία του πατέρα του είχε κλονιστεί σοβαρά. Μέ τα χρήματα πού εξασφαλίστηκαν από τήν πώληση τής ραπτομηχανής, έβαλε τόν άρρωστο στό σανατόριο. Όστόσο, δέν μπόρεσε νά τόν σώσει. Πέθανε από καλπάζουσα φυματίωση σέ λιγότερο από ένα μήνα! Για νά ζήσει πιά ή άπορφανισμένη οικογένεια έπρεπε νά δουλεύουν νυχθημερόν τά δυό χέρια τής άξιας μάνας καί μάλιστα χωρίς τή μηχανή. Πάει ή ραπτομηχανή τότε. Πάει καί σήμερα. Τό παράπονο τόν πνίγει. Βαθύς στεναγμός πλακώνει τό παιδικό στήθος. Μά έτσι έπρεπε νά γίνει, γι' αυτό είναι σίγουρος!

Δέν του μένει πιά παρά νά στηριχθεί στίς δυνάμεις του. Θά δουλέψει, θά κάνει οικονομία καί θά τής αγοράσει μιά. Μήπως από μικρό παιδί δέν δουλεύει; Στά έπτά του χρόνια μαζί μέ τόν Φωτάκο καί τόν Μίλτο πούλαγαν μαϊδανό σέ πλατιά καλαθάκια στό Καπάνι. Τώρα είναι τσιράκι σέ μηχανουργείο. Έχει ό Θεός! Δέν μπορεί, σέ δυό τρία χρόνια θά τά καταφέρει.

Ό Άριστομένης δέν μπόρεσε νά υλοποιήσει τό όνειρό του στόν χρόνο πού όρισε. Καί ή μητέρα μαζί μέ τό ράνιμο, άναγκάστηκε νά πιάσει δουλειά σέ έργοστάσιο, γιά νά τά βγάλει πέρα. Ό μικρός δέν παραιτήθηκε ποτέ από τό σχέδιό του. Καί ξόδεψε τίς οικονομίες μιās δεκαετίας γιά ν' αγοράσει τήν πολυπόθητη ραπτομηχανή, δώρο στην άδελφή του, πού έγινε μονόδιστρα. Καί είδε μιά μέρα ή φτωχή μάνα νά γυρνούν στό σπίτι τά δυό της παιδιά χαρούμενα. Στά χέρια τους κρατούσαν, πότε ό ένας, πότε ό άλλος μιά ολοκαίνουργια ραπτομηχανή βαλιτσάκι. Οι κόποι καί οι θυσίες της δέν πήγαν χαμένοι.

*Ελισάβετ Μουρατίδου-Αϊναλίδου
Θεολόγος*

Έκπαιδευτικό συνέδριο

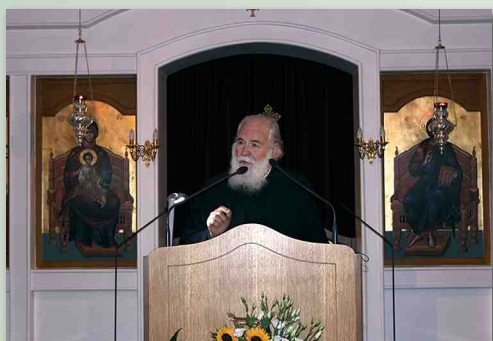
Άξίζει νά είσαι δάσκαλος

Τό θέμα του IB Έκπαιδευτικού Συνεδρίου τής όρθοδόξου αδελφότητος «Χρ. Έλπίς», πού πραγματοποιήθηκε στίς 4 καί 5 Όκτωβρίου στίς εγκαταστάσεις της στό Φίλυρο, προκάλεσε τό ενδιαφέρον σέ πάνω από πεντακόσιους -κατά τό πλείστον μάχιμους- εκπαιδευτικούς, οι όποιοι συμμετείχαν στίς τρεις συνεδρίες του.

Προσφωνώντας τούς συνέδρους ή πρόεδρος τής αδελφότητος κ. Ιουλία Χατζηδάκη έδωσε τό στίγμα του Συνεδρίου: «Στήν σημερινή εποχή τής άμφισβήτησης καί τής άπαξίωσης, όπου θαρρείς πώς όλες οι σκοτεινές δυνάμεις έχουν συμπράξει γιά τήν κατεδάφιση κάθε ύψηλου καί ώραιου, άξίζει πολύ περισσότερο νά είσαι δάσκαλος... Πλάθεις έσύ τή νεότητα, ετοιμάζεις τό αύριο τής κοινωνίας, θεμελιώνεις τήν ιστορία του κόσμου... Γίνεσαι τό

ἄγγιγμα στή ζωή τῶν παιδιῶν, ἡ πνοή πού θά ἐνεργοποιήσῃ τίς κρυφές τους δυνατότητες. Ἀφήνεις τό πνευματικό σου DNA στή ζωή τῶν μαθητῶν σου. Καί παραδίδεις ἔτσι στήν κοινωνία ἓνα κληροδότημα πού ποτέ δέν θά χαθεῖ».

Οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου ξεκίνησαν μέ τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καί τόν χαιρετισμό τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Νεαπόλεως κ.κ. Βαρνάβα.

Πρῶτος εἰσηγητής ἦταν ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός, ὁμότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Δυναμικός, πολυεδρικός καί ρηξικέλευθος ὁ πολίος Καθηγητής, πάντα μάχιμος καί μαχητικός ἀναζωπύρωσε τόν ζήλο τῶν παλαιότερων καί ἐνέπνευσε τοὺς νεότερους σέ μία ὑπεύθυνη καί θυσιαστική διακονία, ὥστε ἀκωλύτως νά προσφέρουν στά παιδιά τά μεγάλα καί τά ὠραία τῆς πατρίδας καί τῆς πίστες μας, «τά τζιβαϊρικά τῆς ρωμιοσύνης».

Στή δεύτερη συνεδρία παρουσιάσθηκε μέ βάση τήν ισχύουσα νομοθεσία καί τή σχολική πραγματικότητα τό πλαίσιο δράσης τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, τῆς πρωτοβάθμιας ἐκπαίδευσης ἀπό τήν κ. Ἑλένη Σμιξιῶτη καί τῆς δευτεροβάθμιας ἀπό τήν κ. Πελαγία Σαρησάββα.

Ἡ κ. Δέσποινα Μιχελάκη ἀνοίξε ὀρίζοντες στό θέμα τῶν ἐρευνητικῶν ἐργασιῶν (projects). Ἐδείξε πῶς καί μέσα ἀπό αὐτά τά προγράμματα ὁ ἐκπαιδευτικός βρίσκει δρόμους νά προσφέρει στό παιδί αὐτό πού πραγματικά ἔχει ἀνάγκη: ἓναν οὐράνιο προσανατολισμό.

Τήν Κυριακή, δεύτερη μέρα τοῦ Συνεδρίου, στήν ἀρχιερατική θεία Λειτουργία ὁ κα-

τάμεστος ναός τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος βεβαίωνε ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τό Μυστήριό εἶναι τό μάννα πού τρέφει καί στηρίζει τήν ἐλπίδα τῶν χριστιανῶν ἐκπαιδευτικῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουν νά παλεύουν γιά ἓνα καλύτερο αὔριο μέσα στίς ἀλ-

λοπρόσαλλες συνθήκες τοῦ σήμερα. Αὐτές τίς συνθήκες μέ πολλή παραστατικότητα καί λυρισμό ἀλλά καί ρεαλισμό παρουσίασε ὁ εἰσηγητής κ. Ἰωάννης Μιχαλάκης. Ζοφερό τό σκηνικό καί σχεδόν μὴ ἀναστρέψιμες οἱ καταστάσεις στήν οἰκογένεια, στήν κοινωνία ἀκόμα καί στή σχολική πραγματικότητα. Ἀξίζει νά εἶσαι δάσκαλος; Τό ἐρωτηματικό ἀναπόφευκτα μπαίνει στήν πρόταση. Κι ὁμως ὁ εἰσηγητής κατάφερε νά πείσει τοὺς συνέδρους ὅτι μπορεῖ νά ἀντικατασταθεῖ μέ θαυμαστικό καί ὄχι μόνο ἓνα: Naί. Ἀξίζει νά εἶσαι δάσκαλος!!!

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Μ' ἀνοιχτές καρδιές

Τὴν Κυριακή τοῦ Σπορέως (12/10), ὁρόσημο στό πρόγραμμα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, στήν αἴθουσα «τῆς Ἀπολυτρώσεως», Πέλοπος 7, τελέσθηκε ὁ Ἀγι-

ασμός γιά τή νέα κατηχητική χρονιά. Ὁ πρόεδρος καί τό διοικητικό συμβούλιο, κήρυκες τοῦ θείου λόγου, κατηχητές καί κατηχήτριες, ἀκροατές τῶν κηρυγμάτων, παιδιά τῶν ὁμάδων, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, ἀγιάσθηκαν ἀπό τόν π. Μιχαήλ, πού μᾶς μετέφερε τήν εὐλογία τοῦ παναγιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου.

Ἡ παρουσία τῆς χορωδίας «Χριστιανική Ἑλπίς» ἔδωσε μία γιορταστική νότα. Ὁ κ. πρόεδρος ἐξέφρασε τή χαρά του καί εὐχήθηκε γιά τή νέα χρονιά. Ὁ π. Μιχαήλ ἐξήγησε τόν λόγο τοῦ Κυρίου «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Κι ὅλοι εὐχηθήκαμε ν' ἀνοίξει ὁ Κύριος τά ὦτα καί τίς καρδιές μας, ὥστε ὁ λόγος του νά φωτίζει τή ζωή μας καί νά ἀπλώνεται παντοῦ γιά τόν σπρηριγμό καί τόν φωτισμό τῶν ψυχῶν πού τόν περιμένουν.

Σάν φύλλα φθινοπωρινά

Τό παχύ στρώμα από τά κίτρινα πλατανόφυλλα στο έρημο πάρκο έδινε τήν εντύπωση τής μακροχρόνιας εγκατάλειψης. Κι όμως χθές πέρασαν οί υπάλληλοι του Δήμου καί τά μάζεψαν. Τούς είδε μέ τά μάτια του ό Πάρης. Χθές πού τό έσκασε τήν τελευταία ώρα από τό σχολείο, κάθισε γιά λίγο καί τούς χάξευε πώς δούλευαν.

Χθές τήν τελευταία ώρα έλειπε από τό μάθημα, σήμερα θά χάσει τήν πρώτη.

Σφίχτηκε ή καρδιά του Πάρη καί ξαναένιωσε εκείνη τήν απάισια γροθιά μέσα στο στομάχι του.

- Έσύ δέν ήσουν τέτοιος, του είπε χθές ή φιλόλογός του. Τί σέ έπιασε φέτος;

Μπήκε μέσα στο πάρκο καί έχωσε τά πόδια του μέσα στο κίτρινο χαλί.

- Τί μιά, τί δύο ώρες; είπε φωναχτά καί έσυρε τά βήματά του πάνω στά πεσμένα φύλλα.

- Έ, λεβέντη, γιατί δέν είσαι στο σχολείο;

Η φωνή του άγνωστου πού περνούσε μέ τό ποδήλατό του, άφησε τόν Πάρη αδιάφορο.

- Φίλε, καί σύ τό έσκασες;

Ό νεαρός πού του μιλούσε τώρα ήταν λίγο πιο μεγάλος άπ' αυτόν καί είχε καί κείνος τόν σάκο στην πλάτη του.

Σήκωσε τούς ώμους του μέ μιά κίνηση

πού μάλλον έλεγε «άσε με ήσυχο», μά ό νεαρός δέν έλεγε νά τόν αφήσει.

- Έγώ πάω γιά παιχνίδι στο Internet cafe, έλα μαζί μου, του πρότεινε καί του έδειξε μέ τό χέρι τό κέντρο τής πόλης.

Ό Πάρης του γύρισε τήν πλάτη καί τότε του ήρθε μαχαιριά στην καρδιά ό λόγος πού άκουσε.

- Είσαι μαμμόθρεφτος!

Τόν είπε καί έφυγε! Έφυγε καί άφησε μόνο του τόν Πάρη, πού τώρα πιά ήθελε νά ουρλιάξει από τόν πόνο.

Τσαλαπάτησε άγρια τά ξερά φύλλα, πέταξε κάτω τό σάκο του καί έκλαιγε σάν μωρό παιδί. Κάθισε στο ξύλινο παγκάκι του πάρκου, εκεί πού καθόταν ή μάνα του όταν τόν έφερνε σάν ήταν μωρό γιά νά παίξει μέ τ' άλλα παιδάκια στο πάρκο.

- Ά, ρέ μάνα, είπε καί τόν έπιασε καί πάλι τό παράπονο.

- Ό πατέρας σου, Πάρη μου, θά ξαναπαντρευτεί, του είπε πέρσι τέτοιο καιρό ή μάνα του.

Του κακοφάνηκε του Πάρη, όμως τήν έλλειψη του πατέρα τήν είχε πάρει άπόφαση. Είχε ήδη δυό χρόνια πού έφυγε από τό σπίτι τους. Είχε όμως μιά μικρή έλπίδα, μήπως κάποτε γυρνούσε καί ξαναγινόταν πάλι οικογένεια.

Του πατέρα του τόν γάμο κάπως τόν ξε-

πέρασε. Είχε τή μάνα του καί τόν ἀδελφό του καί αὐτοί ἦταν ἡ οἰκογένειά του. Μέχρι πρὶν 15 μέρες!

- Ἄ, ρέ μάνα, ξανάπε μέσα σέ λυγμό ὁ Πάρης.

Δέν τόλμησε νά τοῦ τό πει ἡ ἴδια. Ἔβαλε τή γιαγιά νά τοῦ μιλήσει.

- Ἡ μαμά σου, παιδί μου, εἶναι νέα γυναίκα καί θέλει νά ξαναφτιάξει τή ζωή της. Θά παντρευτεῖ ἕναν πολύ καλό ἄνθρωπο καί θά ἔχετε καί σύ μέ τόν ἀδελφό σου μιά ὁμορφὴ οἰκογένεια.

Ἀπὸ ἐκείνη τή μέρα ὁ Πάρης δέν θέλησε νά ξαναδεῖ τή μάνα του. Κοιμόταν κάθε βράδυ στή γιαγιά καί ὅταν ἐκείνη ἐρχόταν νά τοῦ μιλήσει ἐκεῖνος κλειδώνει τό δωμάτιο.

Τά βιβλία του τά εἶχε στό σπίτι καί γι' αὐτό πήγαινε στό σχολεῖο δίχως βιβλία. Καί μέ κάποιους καθηγητές τά βόλεψε. Δανειζόταν βιβλίο ἀπὸ τό ἄλλο τμήμα. Μέ τά φιλολογικά ὅμως ἦταν ἀδύνατον. Ὑστερα δέν εἶχε καί βιβλίο στό σπίτι τῆς γιαγιάς γιά νά διαβάσει. Κι ἡ μάνα του δέν τοῦ τά πήγαινε τά βιβλία γιά νά τόν ἀναγκάσει νά ἐπιστρέψει στό σπίτι.

Πρώτη ὥρα σήμερα εἶχε Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καί ἡ καθηγήτρια τοῦ τό εἶπε ξεκάθαρα: «Δέν θά σέ δεχτῶ στήν τάξη δίχως βιβλίο».

Τί νά τῆς ἔλεγε; Πῶς νά τῆς τό ἔλεγε; ὦ, πόσο ἤθελε ὁ Πάρης νά βρεθεῖ ἕνας ἄνθρωπος γιά νά τοῦ ἀνοίξει τήν καρδιά του!

Ἡ κόρνα τοῦ αὐτοκινήτου πού σταμάτησε στὸν πλαῖνὸ δρόμο τοῦ φάνηκε πὼς κόλλησε. Γύρισε νά δεῖ τί συμβαίνει καί τότε τοῦ κόπηκαν τά πόδια. Ὁ κύριος Μαυρίδης, ὁ ἀγαπημένος του καθηγητής! Τὸν φώναξε μέ τό ὄνομά του. Δέν εἶχε δύναμη νά σηκωθεῖ ἀπὸ τό παγκάκι καί ἀναλύθηκε σέ λυγμούς.

Τό στοργικὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ του ἀγκάλιασε τρυφερά τούς ἐφηβικοὺς ὤμους πού τραντάζονταν.

- Πῆγα στό σπίτι σου καί δέν βρῆκα κανένα, ἄκουσε τόν καθηγητῆ του νά τοῦ λέει.

Ὑστερα πῆγα στό σχολεῖο πού ἤξερα ὅτι πάει ὁ μικρός σου ἀδελφός καί ἐκεῖνος μοῦ εἶπε πὼς δέν μένεις ἄλλο στό σπίτι. Τελικά πῆγα στή γιαγιά σου.

- Σᾶς εἶπε...; Σᾶς εἶπε ὅτι...

- Μοῦ τά εἶπε ὅλα, τὸν ἔκοψε ἀπαλά ὁ καθηγητής του. Ἐσὺ ὅμως γιατί δέν μοῦ τά εἶπες;

- Κύριε, ἤθελα νά σᾶς μιλήσω ὅμως ντρεπόμουν, ἀπάντησε ὁ Πάρης κι ἐνῶσε νά κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιά.

- Ὅλοι στό σχολεῖο ἀνησυχίσαμε γιὰ σένα, Πάρη, γι' αὐτό καί γώ πῆρα σήμερα τούς δρόμους γιά νά σέ βρῶ. Δέ σοῦ κρύβω πὼς πρῶτα πέρασα ἀπὸ τά στέκια πού συχνάζουν ὅσοι τό σκᾶνε ἀπὸ τό σχολεῖο καί σάν δέν σέ βρῆκα ἐκεῖ πῆγα καί στό σπίτι σου.

- Κύριε, ἐγὼ ποτέ δέν ἔφυγα ἀπὸ τό σχολεῖο γιά νά πάω ἐκεῖ. Ἐφευγα γιατί δέν μέ χωροῦσε ὁ τόπος, γιατί ἤθελα νά κλάψω.

- Πᾶμε τώρα στό σχολεῖο καί θά τά ποῦμε ἄλλη ὥρα, εἶπε ὁ κ. Μαυρίδης.

- Κύριε, δέν ἔχω τά βιβλία μου καί δέν ἔχω κλειδιά γιά νά τά πάρω, κατάφερε νά πει ὁ Πάρης.

- Ποῦ δουλεύει ἡ μητέρα σου; τὸν ρώτησε ξαφνικά ὁ κ. Μαυρίδης. Πᾶμε μέ τ' αὐτοκίνητο νά πάρουμε τά κλειδιά. Παίρνεις τά βιβλία σου καί δρόμο γιά τό σχολεῖο.

- Μά..., ἔκανε νά ἀντιδράσει ὁ Πάρης.

- Ἡ μαμά εἶναι μαμά καί ἀνησυχεῖ γιά σένα. Πᾶμε νά τῆς ποῦμε ὅτι εἶσαι καλά, εἶπε ἀποφασισμένος ὁ κ. Μαυρίδης καί νά πάρουμε καί τά κλειδιά.

Τὴν εἶδε στό ταμεῖο τοῦ σουπερ-μάρκετ πού δούλευε. Πόσο κομμένο ἦταν τό πρόσωπό της καί πόσο θλιμμένα τοῦ φάνηκαν τά μάτια της! Τοῦ ἤρθε νά πέσει στήν ἀγκαλιά της σάν τὸν παλιὸ καλὸ καιρὸ, μὰ ἀρκέστηκε νά τὴν κοιτάξει. Τό βλέμμα τους δέν εἶχε ὀργή, παρά μόνο πόνο.

- Ἦρθαμε νά πάρουμε τά κλειδιά γιά νά πάρει ὁ Πάρης τά βιβλία τῆς ἡμέρας, τούς ἔβγαλε καί τούς δύο ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση ὁ

κ. Μαυρίδης.

Ὁ Πάρης εἶδε τὴ μάνα του ν' ἀνοίγει τὴν τσάντα της καὶ νὰ βγάζει τὰ κλειδιά.

- Θά ἔρθω νὰ τὰ πάρω τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴ γιαγιά, τοῦ εἶπε.

- Θά... θά σοῦ ἀνοίξω ἐγώ, ἀπάντησε δίχως νὰ συνειδητοποιεῖ κι ὁ ἴδιος τί ἔλεγε. Θά γυρίσω νωρίτερα ἀπὸ σένα στό σπίτι.

Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ ἡ μάνα καὶ μέσα ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χεῖλη της εἶπε «εὐχαριστῶ!».

Ὑστερα γύρισε στὸν γιό της.

- Δέν ὑποπεύθηκα ὅτι θά σοῦ στοιχίξει τόσο. Πάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὅλους εἶσαι ἐσύ. Καὶ τὴ ζωὴ μου θά 'διναι γιὰ νὰ ζήσεις ἐσύ. Γύρνα σπίτι, παιδί μου. Δέν πρόκειται νὰ κάνω κάτι πού θά σέ πονέσει τόσο πολὺ!

Ὅταν ὁ Πάρης τὸ μεσημέρι γυρνοῦσε στό σπίτι, τὸ πάρκο δέν εἶχε παρὰ μονάχα λίγα φύλλα σκόρπια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τίποτε δέν θύμιζε τὸ πρωῒνὸ πάρκο μέ τὸ παχὺ κίτρινο χαλί.

- Ἀπίστευτο! ψιθύρισε. Πῶς ἦταν τὸ πρωῒ καὶ πῶς εἶναι τώρα!... Πῶς ἦμουν τὸ πρωῒ καὶ πῶς εἶμαι τώρα!

Τώρα πιά κι ἂν ἀκόμα παντρευότανε ἡ μάνα του δέν τὸν ἔνοιαζε. Ἦξερε πῶς τὸν ἀγαποῦσε, πῶς ἔβαζε πάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της τὰ παιδιά της.

- Ἄ, ρέ μάνα, φώναξε δυνατὰ καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν πόρτα.

Τὴν ἴδια ὥρα κάποια ἄλλη πόρτα σέ κάποιο ἄλλο σπίτι ἀνοίγε καὶ ἔμπαινε μέσα χαρούμενος ὁ καθηγητὴς Μαυρίδης.

- Τί ἔγινε; Ποιὸν «ἔσωσες» σήμερα; τὸν πείραξε ἡ γυναίκα του.

- Τὸν Πάρη! ἀπάντησε γελώντας ἐκεῖνος καὶ ἔτρεξε στό παιδικὸ δωμάτιο ὅπου κοιμόταν ὁ δίδυμος γιός του.

- Γιέ μου, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ δέν θά τὸ ζήσεις αὐτό, εἶπε καὶ κοίταξε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ παιδικὸ κρεβάτι.

- Μέ τὴ χάρη Σου, εἶπε καὶ ἔκανε τὸν σταυρό του.

E.B.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου

Ὁρθοδόξου Αδελφότητος

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΘ' - Ἀρ. φύλλου 827

Νοέμβριος 2014

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:

Σάββας Ν. Ξανθόπουλος

Πέλοπος 9

546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί,
καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια:

«Χριστιανικὴ Ἑλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης

Τηλ. & fax : 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»

Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομὴ

Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ

Κύπρου: 25 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 35 εὐρώ

(ΗΠΑ 45 δολ.

Καναδᾶ 50 δολ.

Αὐστραλίας 55 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές

Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7,

546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιὰ τοὺς συνδρομητὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ

IBAN: GR

94 0171 0740 0060 7401 0115 324

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: 2310 554.698, Fax: 2310 521.001 <http://www.pstheotokos.gr>